

Jaro 2025

Jan Souček
Generální ředitel
České televize

Milí novináři, vážení diváci,

mám radost, že vám můžu představit naše nabitě jarní vysílací schéma. Ještě před Vánocemi se zase začnou prodlužovat dny a to je pro mě osobně vždycky impuls k lepší náladě. No a po Novém roce ji povzbudí i novinkové pořady České televize. U obrazovky se zasmějete, ale i dojmete nad lidskými příběhy.

Hned od ledna nasazujeme nový seriál Petra Zelenky a jeho přátel – Limity. Jde o jeden z mála seriálů, které vypráví o tom, co se děje právě tady a teď. Aktuální téma ekologického aktivismu zpracovává s nadsázkou a humorem. Do hlavní role tvůrci obsadili Aleše Hámu, který se stane aktivistou proti své vůli. V seriálu najde jen o těžební limity, ale i o ty, které máme každý sám v sobě a ve svém životě. A půjde také o to, kam až jsme ochotni své limity posunout.

Čtyři páry, jedno dítě a napínavý příběh o tom, jak spleť může být cesta dítěte do náruče, do které opravdu patří – to je seriál Děcko. Hlavní hrdinka Klára je potřetí těhotná a ani jeden z otců jejich dětí s ní nesdílí domácnost. Rozhodne se vydat na tenký, byť legální led přímé adopce a do života jí vstoupí čtyři další páry, které usilují o možnost náhradního rodičovství. Roli Kláry ztvárnila Judit Pecháček a od prvního momentu si ji oblíbíte a budete jí držet palce, aby pro své nenarozené dítě učinila to nejlepší rozhodnutí.

Když Lumpa trápí pumpa, Tom je v tom a Kotrmelce pana herce. Tři komediální televizní filmy volně navazují na divácky mimořádně úspěšné snímky, které řeší téma zdravotních obtíží. To, že scénáře napsal Marek Epstein, je pro mě zárukou, že příběhy to budou kvalitní. Hvězdné je i obsazení. V hlavních rolích se objeví Zdeněk Godla, Tomáš Töpfer, Veronika Khek Kubařová nebo Matouš Ruml. Zdraví je téma číslo jedna pro nás všechny. A humor? Ten léčí!

Neříkejte mi, jak mám žít! Přesně tak reagovala Zdeňka Havlíčková, když se po smrti jejího otce, Karla Havlíčka Borovského, ujali její výchovy čeští obrozenci. Měli v plánu z ní vychovat dokonalý symbol něžnosti české kultury. Tvrdošíjná dcera slavného novináře a spisovatele ale chtěla žít po svém. Seriál Dcera národa vychází ze skutečného životního příběhu Zdeňky Havlíčkové a nabízí unikátní vhled do naší historie.

Rád bych ještě upozornil na dva dokumentární cykly. Po nás potopa nebude jen zábavným průvodcem pro každého, kdo se zajímá o aktuální téma udržitelnosti, a uvidíte ho na ČT2. Cyklus Krajinou soch na ČT art zase jedinečným způsobem mapuje sochy ve veřejném prostoru.

Myslíme i na naše nejmenší diváky. Na Děčku jim nabízíme novinku Nejlepší den. Jde o formát na pomezí žánrů dokumentu a reality show. Projekt spojuje děti a seniory s jasným úkolem – vymyslet pro toho druhého ten nelepší den.

Pestrá nabídka čeká i na sportovní fanoušky, kteří se mohou těšit na celou řadu přenosů z atletiky, biatlonu, alpského lyžování, krasobruslení, utkání české fotbalové reprezentace a mnoha dalších sportů.

Díky, že máte rádi Českou televizi! Jsme tu totiž pro každého z vás. I na jaře!

LIMITY

FILMOVÉ A SERIÁLOVÉ PREMIÉRY NA ČESKÉ TELEVIZI

LIMITY

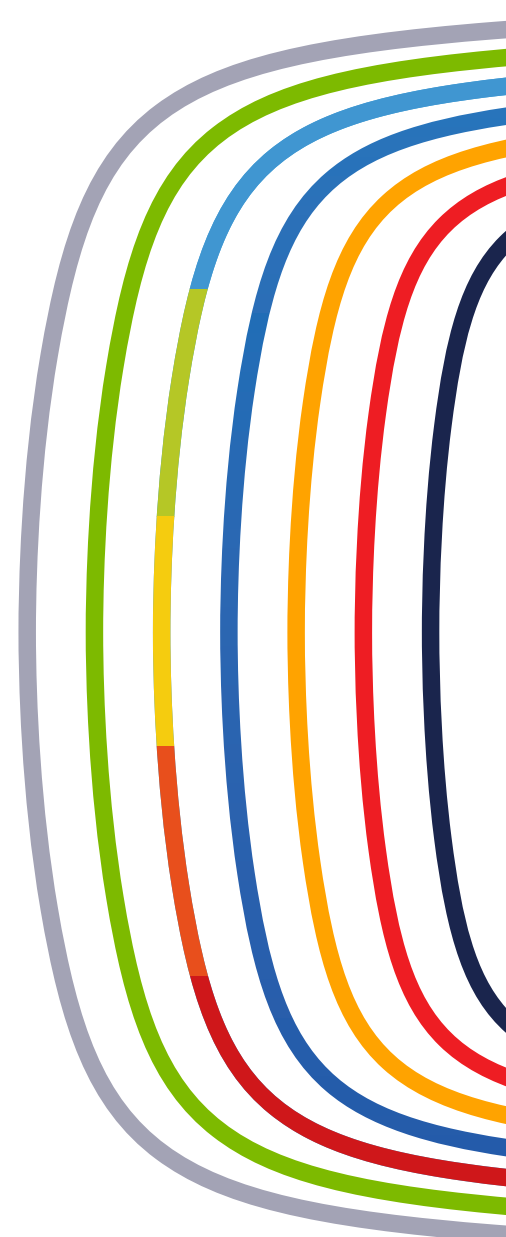
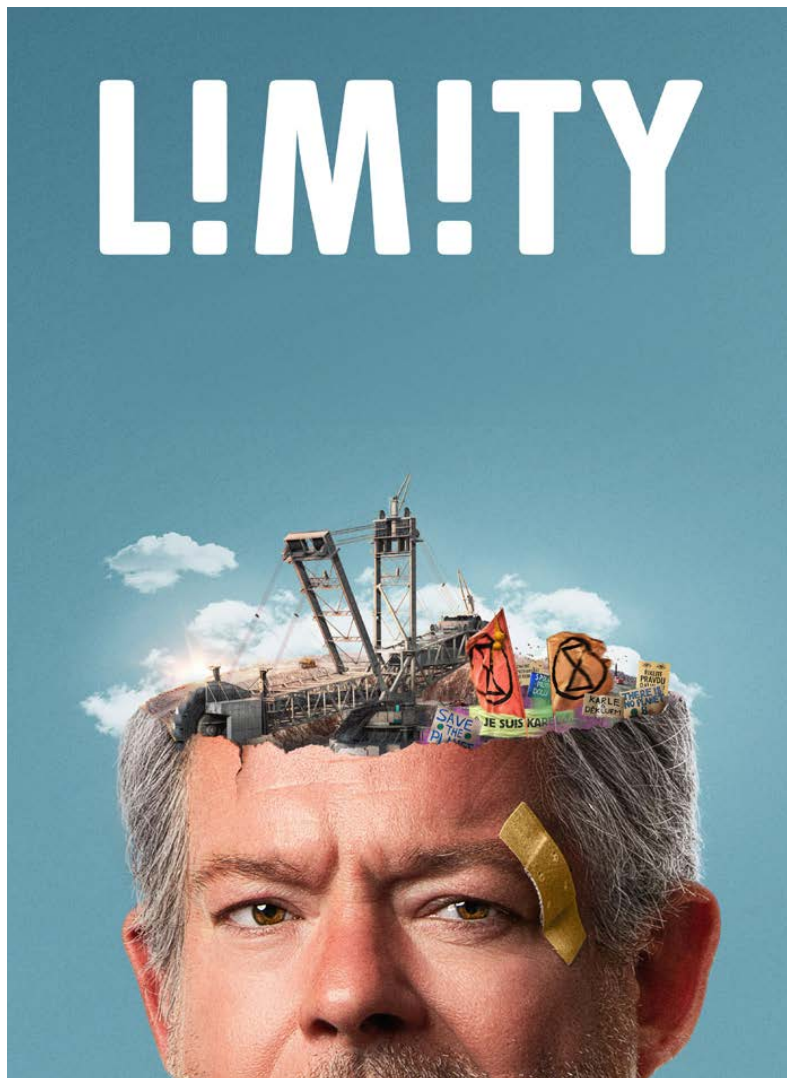
SERIÁL PETRA ZELENKY A JEHO PŘÁTEL

Co se stane, když manželský spor přeroste v celospolečenský konflikt? Karel, spoluhoditel firmy na likvidaci odpadu, na ekologii zvyška kaše. Svému synovi zakazuje se angažovat v ekologických akcích, za účast na ekologické demonstraci vyhodí jednoho ze zaměstnanců. Ale jeden fingovaný dopis na rozloučenou udělá z Karla symbol ekologického protestu. Jistě, vždycky může říci pravdu. Ale s tím, jak se postupně zaplétá do soukolí protestních skupin a prodejů elektráren, se pravda donekonečna odsouvá, a nakonec i relativizuje.

Limity jsou jedním z mála seriálů, který vypráví o tom, co se děje tady a teď. Aktuální téma zpracovává s nadsázkou, která příběhu dává univerzální platnost.

Na jedné straně stojí energetický průmysl, těžaři, budoucí a bývalí majitelé elektráren, na druhé protestující skupinky převážně mladých lidí. Mezi tím žije své životy zbývající 99 % lidí a také Karel. Osud mu ale umožnil vyjít ze své zóny, ze své ulity, revidovat své názory, pochopit, jak je vše propojené, relativní, ale také zásadní. A možná také změnit názory a stát se trochu jiným člověkem.

Námět, scénář, režie: Petr Zelenka **kamera:** Tomáš Frkal **hudba:** Ondřej Brousek **architekt:** Nikola Tempír **zvuk:** Petr Neubauer **kostýmní výtvarnice:** Vladimíra Fominová **producenti 0.7km films:** Martin Sehnal, Petr Zelenka **kreativní producentka ČT:** Kateřina Ondřejková **výkonná producentka ČT:** Jarmila Hoznauerová **hrají:** Aleš Háma, Maximilián Dolanský, Veronika Khok Kubařová, Tatiana Dyková, Jaroslav Plesl, Ondřej Brousek, Pavla Beretová a další

KREATIVNÍ PRODUCENTKA KATEŘINA ONDŘEJKOVÁ:

LIMITY JSOU OBSAZENY HVĚZDNĚ, I VELMI MALÉ ROLE V NICH HRAJÍ VELKÁ JMÉNA

Jaká klíčová témata se v seriálu objevují a proč jsou pro vás důležitá?

Předně musím říci, že ačkoli se v Limitech řeší ekologie, navíc na celé škále stupnice od ignorování tohoto problému až po ekologický aktivismus, hlavním tématem seriálu jsou vztahy. Od rodičovských, manželských, partnerských, přátelských až po pracovní a celospolečenské. Pro mě je v Limitech nejsilnější a nejoblíbenější linkou vztah otce a syna, do které Petr nádherně dostal rozpor starého a nového vidění světa, ale také emoce – počínaje konfliktem až po smíření a porozumění. Navíc Maxík Dolanský a Aleš Háma je ztvárnili v takové podobě, že ač se u Limitů budou diváci hodně smát, scény mezi těmito dvěma postavami působí mimořádně dojemně.

Jak vy sama přistupujete k ekologickým tématům? Jaké konkrétní problémy nebo otázky se snažíte v seriálu zachytit?

Mně opravdu není jedno, co se děje s touto planetou kvůli tomu, jak se k ní chováme. Jen na řešení tohoto problému bohužel neexistuje jednoduchý návod. A právě tohle v Limitech ukazujeme.

Jak probíhal kreativní proces při vývoji scénáře a postav? Jak jste vybírali herce?

Jedna věc je postava, jaká bude a jaké emoce a sdělení v ději ponese, jaký bude její charakter, jak bude mluvit, druhou věcí je, kdo z herců jí podle našeho názoru nejlépe ztvární. Nesmírně důležitá je také chemie mezi postavami navzájem. Petr je nejen skvělý scenárista, ale jeho velké zkušenosti z divadelní práce a jeho cit pro práci s hercem pro mě znamenají sázku na jistotu. Musím ale říci, že casting na jednotlivé role byl vícekolový, velkou oporou v něm nám byla skvělá castinová režisérka Soňa Ticháčková. S Petrem si dost rozumíme

a nepamatuju si, že by během naší letité spolupráce nastal okamžik, kdy by se naše představy nějak výrazně lišily. Limity jsou skutečně obsazeny hvězdně, i velmi malé role v nich hrají velká jména. Radost mám také z naší party mladých začínajících herců (není jich málo), kteří budou v Limitech více méně debutovat. A všichni si počínají skvěle.

Jak odvážné pro vás bylo svěřit hlavní roli Aleši Hámovi, kterého diváci mají spojeného především s divadlem a moderováním?

Aleš přišel na casting a prostě byl Karel. Na té roli mu velice záleželo a udělal pro to, aby mohl Karla hrát, opravdu hodně. A tím nemyslím pouze fakt, že se nechal ostříhat dohola a zůstal dohola celou dobu natáčení, tedy od května do srpna.

Když jsme u Limitů... Jaké limity jste nastavila štábu či hercům během natáčení?

Jsou to všichni naprostí profíci, žádné nastavování limitů není třeba. Vždy a znovu, když přijdu na plac, mě fascinuje, jak ten „stroj“ báječně funguje, jak všichni vědí, co mají dělat. Je to fakt radost.

Jaké reakce očekáváte od diváků?

No, asi budou rozdílné, ale pevně věřím, že ve většině budou pozitivní.

Co byste si přála, aby si diváci z vašeho seriálu odnesli?

Smích, dojetí a zamyšlení.

REŽISÉR, SCENÁRISTA A SPOLUPRODUCENT PETR ZELENKA:

V LIMITECH JSEM MANŽELSKOU KRIZI
POSTAVIL VEDLE KRIZE SVĚTA,
EKOLOGICKÉHO KONFLIKTU

Jste nejen scenáristou, režisérem, ale i spoluproducentem seriálu Limity. Co vám přináší toto skloubení několika profesí? V čem případně vidíte tu největší výhodu?

Angličtina má pro tuto kombinaci dokonce takové nehezké slůvko showrunner, které zřejmě beze zbytku naplňují. Do pozice producenta jsem byl ovšem dotlačený současnou situací v české audiovizí. Ale postupně jsem se v této roli zabydlel, a nelituji. Mimo jiné mi to přineslo spolupráci s mým kamarádem Martinem Sehnalem, řečeným „Béda“. Podařilo se nám organicky navázat na dobu před padesáti lety, na „pískovištné období“. Jestliže jako scenárista a režisér jsem ve své profesi osamělý, jako producent si užívám luxus týmové práce. Takže když ČT projevila přání, aby seriál Limity vznikl v externí produkci, mohli jsme jít v naší firmě 0.7km films vyhovět.

Pracujete rád s tématy, kterým sám věříte a která vás baví. Jak vás napadl námět na seriál s ekologickým podtextem?

Bylo to spíš naopak. Opakovaně se zabývám tématem manželského konfliktu, rozvody, únavou lidského materiálu obecně. V televizní hře Svědkyně v roce 1990 jsem na tuhle kostru pověsil téma udavačství, v Pitomcích, jedné z povídek Knoflíkářů, jsem paralelně rozehrál téma jedinečnosti člověka. A v Limitech jsem manželskou krizi postavil vedle krize světa, ekologického konfliktu.

Jak jste vybíral hlavní postavy? Minimálně Aleš Háma a Jaroslav Plesl si zahrají pro ně poměrně nezvyklé role...

Myslím, že ani Aleš, ani Jarda nemají zatím svoje herecké „škatulky“, nenaplňují zatím žádný divácký stereotyp, takže

se nedá říct, že jsem je obsadil proti typu. Navíc obě tyto postavy jsou v seriálu hodně sympatické. Ale v případě Aleše byla atypická spíš samotná účast na takhle velkém hraném projektu. Má za sebou celou plejádu menších televizních rolí, ale nikdy nestrávil na place 60 natáčecích dní. Ačkoliv mnoho večerů v roce pobývá na divadelních prknech, veřejnost ho zná především jako moderátora a tato jeho profese, kdy je zvyklý hovořit volně na dané téma, jej někdy trochu zrazovala, protože u nás měl dialog pevně daný a změny nebyly vítány. V tomto smyslu je Alešova postava Karla Kadlece výrazně nemoderátorská.

Co či kdo vás nejmíc kdy limitoval? Co vás v tvorbě limituje? Coby režiséra nebo scenáristu?

Hodně se v této souvislosti mluví o tom, jak tvůrce audiovizuálních děl omezují jednak finance a jednak nesnáze s žánry, které se u nás jaksi historicky nepěstují (horor, politický film). Obojí je jistě pravda. Zmínil bych ale i další faktory, z nichž jedním je obrovská míra nejistoty při tvorbě audiovizuálního obsahu. Je téměř nemožné plánovat vznik děl v prostředí, kde se zadavatelé, tedy velké televizní stanice, chovají nepředvídatelně, kdy není jasné dokonce ani financování těchto televizních kolosů (znehodnocování televizního poplatku inflací a nejasný statut DPH u ČT, mění se korporátní politika u soukromých vysílatelů), kdy pravidla pro přidělování grantů a filmových pobídek se každých pár let mění. Celý systém je velice nestabilní, a když se podaří natočit seriál jako Limity, je to zázrak. A teď nemluví o kvalitě. No a dalším omezením – ve filmovém světě – je vkus filmového publika. Pomalu se začínáme smířovat s tím (výjimkou je zřejmě Bohdan Sláma), že na film určitého typu nepřijde v Česku ani pár tisíc diváků. To je likvidační pro tvůrce stejně jako pro určité žánry a způsoby vyprávění. Někteří autoři se pak začínou, ať už vědomě nebo podvědomě, podřizovat diváckému vkusu, divák jimi kvůli tomu opovrhne a roztáčí se bludný kruh. V práci pro televizi se dnes tedy paradoxně cítím svobodnější než u filmových projektů, kterých je v mém případě ostatně čím dál méně.

ALEŠ HÁMA:

I HOVADO TOUŽÍ BÝT DOBRÝM ČLOVĚKEM...

V seriálu Limity hrajete hlavní roli Karla Kadlece.

Jak byste Karla popsal?

On to myslí vlastně vždycky dobře. Pluje životem a dějí se mu věci, které se běžně dějí komukoliv z nás, jen je neřeší vždycky šťastně. Ale zaručeně vždycky v té nejlepší možné víře, že to dělá dobře a bude to fajn. To, že se mu to vždycky nepovede, to už tak v životě bývá.

Měl jste v hlavě pro Karla nějaký předobraz?

Existuje v mém životě člověk s povahovým rysem cholerika, u jehož záchvatů zuřivosti dostávám záchvaty smíchu. Když jsem scénář četl, ten můj kamarád mně tam automaticky naskakoval. Ten rys toho impulzivna jsem si od něj vypůjčil, takže tenhle můj kamarád Karla trochu šmrncnul.

Kvůli roli jste se musel na čas vzdát vlasů. Bylo pro vás náročný změnit takto razantně image? Přece jen hrajete i v divadle, moderujete...

Vzhledem k faktu, že jsem to věděl skoro rok dopředu, mohl jsem si to naplánovat tak, aby mě to nikde zásadně nedeterminovalo. Samozřejmě jsem to konzultoval s lidmi v divadle, tam ale naštěstí hraju v kusech, kde se dá hrát i bez vlasů. Byl to patrně estetický vizuální šok pro diváka, ale já jsem si tu vizáž ve všech hrách verbálně zamontoval do děje, takže jsem z toho vlastně i částečně těžil. Sám na fyzických věcech moc nelpím, potíže mně to nedělalo, i když první dny jsem se v koupelně lekal sám sebe. Ale v letních měsících to bylo i poměrně komfortní. Jediné, co mě na tom vlastně otravovalo, byla skutečnost, že když jsem měl na natáčení ráno nástup v pět nebo v půl šesté, tak abych zbytečně neztrácel čas v maskérně, musel jsem si vždycky večer oholit hlavu úplně dohladka a musím říct, že jsem velmi ocenil dámské holicí potřeby, které jsem se naučil používat. Zvláště ty s těmi mejdličky jsou vynikající. A protože jsem dítě štěstěny v tomhle směru, přišla mi super instagramová spolupráce s firmou, která vyrábí

podpůrné prostředky na růst vlasů. Někdo tam nahoře to prostě dobře řídí.

Jako Karel si v seriálu užijete poměrně dost jadrných výrazů, na což u vás nejsou televizní diváci příliš zvyklí. Musel jste se hodně přemáhat, nebo jste se s Karlovým slovníkem sžil snadno?

Přemáhat jsem se nemusel vůbec! Myslím, že by byli diváci velmi překvapení, kdyby mě občas slyšeli hovořit v civilu. Nemám rád sprostotu pro sprostotu, ale baví mě kreativita výrazů a květnatost češtiny. Takže Karlův projev jsem si

opravdu vychutnal a sám jsem panu režisérovi některé výrazy i nabízel. Režisér Zelenka to sice nedělá, a protože je zároveň i scenáristou, chce, aby herci říkali slova, která napsal, ale když jsem mu na zkouškách nabízel různé alternativy, velmi často je akceptoval, čehož si zpětně velmi vážím. Takže občas jsme se na nějakém mém vylepšení shodli, ale že bych „tvořil“ v každém záběru, to ne.

Seriál vypráví o limitech osobních, ale zejména o ekologických. Jak to máte s ekologií vy?

Nelíbí se mi ekologické pokrytectví, které nahrazuje opravdovou péči o přírodu, ale do tohoto tématu nechci úplně zabředávat. Celá ta sázka na stoprocentní elektriku mi přijde lichá, špatná, marná a ekonomicky nesmyslná, o čemž v seriálu velmi často mluvíme. Ale jde tam o obrovské peníze lidí, společností, národů, proto si všichni lžou do kapsy, že je to super. Ale ta elektrika přece není samospasitelná! A co dělám pro ekologii já sám? Mně přijde, že speciálně u nás v Česku se slovo ekologie smršlo na třídění. Takové klišé! Také samozřejmě třídím a pečlivě, ale to už mi dneska přijde tak normální, že to snad ani nestojí za zmínku. Když můžu, jezdím městskou dopravou, ačkoli v dnešní době dělá magistrát maximum pro to, aby se v Praze jezdit nedalo. Na zájezdy se snažím jezdit s kolegy, abychom nejezdili každý svým autem... Jde o takové drobnosti, ale asi jen tohle může jednotlivec dělat.

Řekněte mi, proč si má divák Limity pustit?

Limity jsou určitě unikátním tématem, ale asi by si diváci neměli myslet, že seriál přijde s nabídkou ekologického řešení. Myslím, že skýtá poměrně dost potenciálu, aby byl zajímavý. Navíc Petrovy scénáře jsou úžasný. A věřím, že jsme vytěžili dostatek humorných situací. A jsem si jist, že diváci ocení nejednoznačnost postav. Nejsou tam zlí ani hodní, smutní ani veselí lidé, ale je to tak, jak je to v životě běžné. Ten scénář je natolik dobrý, že se Limity budou divákům fakt líbit.

DĚČKO

DĚCKO RODINNÝ SERIÁL

Čtyři páry, jedno dítě. Napínavý příběh o tom, jak spletitá může být cesta dítěte do náruče, do které opravdu patří.

Svobodná matka Klára je potřetí těhotná. Manipulativní ex Adam se chce soudit kvůli mladšímu synu Daníkovi. Starší dcera Zorka je v pubertě a mámu potřebuje tím víc, čím víc od ní utíká. Klára se i pod ekonomickým tlakem rozhoduje vydat na tenký, byť legální led přímé adopce. Její osud se začne postupně proplétat s osudy čtyř dalších dvojic – s rozcházejícími se Alicí a Michalem, stejnopohlavním registrovaným párem, Petrem a Vladimírem, zdánlivě povrchními influencery Beátou a Hubertem a staršími partnery Hankou a Kryštofem, kteří si prošli IVF – jednou z metod asistované reprodukce. Ti všichni různými způsoby usilují o možnost náhradního rodičovství a nesou vlastní osud. Postava neortodoxního sociálního pracovníka Jarmila Čápa pak všechny propojuje a zastřešuje téma náhradní rodinné péče jako takové. Kdo se nakonec stane rodičem nenarozeného děcka?

Scénář: Kateřina Krobová, Lucie Macháčková **kamera:** Šimon Dvořáček, Tomáš Uhlík **střih:** Kateřina Krutská Vrbová, Josef Krajbich **hudba:** Jakub Kudláč **dramaturgie:** Albertina Kalinová, Alena Prokopová **architekt:** Jan Pjena Novotný **kostýmní výtvarnice:** Zuzana Mazáčová **zvuk:** Adam Levý, Dominik Dolejší **výkonný producent:** Jiří Vlach **kreativní producentka:** Alena Müllerová **režie:** Rozálie Kohoutová, Radim Špaček **hraji:** Judit Pecháček, Ondřej Malý, Jiří Rendl, Vladimír Polívka, Eva Hacurová, Patrik Děrgel, Elizaveta Maximová, Jan Jankovský, Daniel Krejčík, Andrej Polák, Tereza Hof, Jaromír Nosek, Magdalena Čečo, Adam Kocúr, Jan Antonín Abrhám, Vanda Hybnerová, Jan Vondráček, Sarah Haváčová a další

KREATIVNÍ PRODUCENTKA ALENA MÜLLEROVÁ:

RÁDA ZKOUŠÍM NOVÉ VĚCI A NEBOJÍM SE EXPERIMENTOVAT

Nebyl to risk pustit se do tak kontroverzního tématu, jakým u nás přímá adopce je?

Pro mě bylo především objevné zjistit, že něco jako přímá adopce vůbec existuje a že se v praxi děje. Chápu námět jako šanci přitáhnout pozornost k důležitým otázkám, jako je náhradní rodinná péče, adopce, ale i situace samoživitelk či problematika psychického násilí v domácím prostředí. Risk to byl, ale ráda zkouším nové věci a nebojím se experimentovat. Podobně odvážné bylo angažovat do seriálu scenáristky a režisérku, pro které to znamená debut v hrané tvorbě. Věřím, že se ten risk vyplatil.

Bylo to téma, nebo konkrétní scénář, co vás přesvědčilo do projektu jít?

Šlo o kombinaci obojího. Dříve jsem se hodně věnovala dokumentům a autenticita, přesah tématu i skutečné lidské příběhy jsou pro mě zásadní. Takže mě přesvědčilo téma, jeho zpracování v námětu, a také to, kdo ho předkládal, věřila jsem oběma scenáristkám. S Kateřinou Krobovou spolupracuji již mnoho let jako s dramaturgyní na hraných i dokumentárních filmech, Lucie Macháčková mě zaujala svými humornými knihami.

Téma samo o sobě je velmi vážné, v seriálu se však objevuje také humor. Byl to záměr od začátku, nebo se to vyvinulo až během natáčení?

Humor se jen tak nevyvine, to je pěkná fuška. Původně měl být seriál ještě více komediální. Nakonec jsme však ty nejláznivější momenty trochu zmírnili, protože u tohoto tématu není prostor pro zcela odlehčený přístup. Myslím, že výsledná míra humoru je ideální – pomáhá odlehčit téma, ale zachovává si věrohodnost.

Jak jste spokojená s obsazením Kláry, tedy hlavní

role? Překvapila vás Judit něčím během natáčení?

Jsem velmi spokojená. Judit dokázala přesvědčivě ztvárnit matku, která se nechce dítěte vzdát z lhostejnosti, ale protože je zodpovědná a jeho zájem je pro ni zásadní, stejně jako jí jde o dceru a syna, které sama vychovává. Sleduji ji už od doby, kdy hrála ve filmu Fair Play. Dokáže být křehká i silná zároveň, což její roli přidává na hloubce.

A co obsazení dalších rolí, jak jste vybírali představitele párů, které usilují o adopci?

Hlavní slovo měli režisérka Rozálie Kohoutová a režisér Radim Špaček. Ale castingu jsem se hodně věnovala i já, scenáristky, pomáhaly kolegyně z ČT. Scenáristky se aktivně podílely na přípravě psychologických profilů postav, aby byl výběr co nejpřesnější. Snažili jsme se do každé role obsadit talentovaného herce a u párů jsme dbali na to, aby divák mezi nimi cítil přirozený vztah. Casting pro mě u hrané tvorby znamená to nejdůležitější hned po scénáři.

Velmi zaujala rovněž představitelka Klářiny dcery Zory. Kde jste našli takový talent?

Magdalenu Čečo jsem poprvé zaregistrovala v úžasném představení Viktora Tauše Snowflakes. Na casting nám kolegyně z hereckého a komparzního rejstříku ČT doporučily několik dívek a Magdalena nakonec přesvědčila oba režiséry, kteří si ji prosadili. Navíc vytvořila výbornou hereckou dvojici s představitelem Tadeášem, Antonínem Janem Abrahámem, ten nezapře svůj herecký původ.

Scenáristky a režiséři pracovali v tandemu. Jaká to pro vás jako kreativní producentku byla zkušenost?

Bylo to pozoruhodné. Záměrně jsem chtěla, aby Rozálie Kohoutová, která se věnovala dokumentům, spolupracovala s někým zkušenějším, což byl Radim Špaček. Jejich spolupráce se osvědčila jako šťastné spojení. Scenáristky už předtím spolupracovaly na pořadu Protivný sprostý matky, a i když jsou obě samostatně velmi talentované, dohromady tvoří skvělý tým. Tento autorský seriál obě dvojice obohatily o jedinečné nápady, energii a obrovské množství práce.

SCENÁRISTKY KATEŘINA KROBOVÁ A LUCIE MACHÁČKOVÁ:

VŽDYCKY JSME SE DOKÁZALY DOMLUVIT, ŽE SE DOMLUVÍME

Můžete nám, prosím, popsat, jak vznikl námět na seriál Děcko? Kterou z vás toto téma zaujalo jako první a v jaké situaci? Jak došlo k vytvoření autorského tandemu?

Kateřina: Seriál Děcko jsme dokázaly napsat díky tomu, že jsme nikdy neřešily, kterou co napadlo jako první nebo která je v čem víc, v čem míň. Každá z nás má nějakou superschopnost. Naše společná spolupráce pro nás nebyla vzájemný souboj, ale vzájemná podpora a respekt. Podobná témata nechci – a troufám si říct, že ani Lucie – jednorázově googlovat.

Lucie: Jen doplním část, jak se vytvořil autorský tandem... S Katkou spolupracujeme už asi čtyři roky, potkaly jsme se na projektu České televize Protivný sprostý matky, kde jsem pracovala jako kreativní producentka a režisérka a Katka jako dramaturgyně. Posléze jsme ještě vydaly stejnojmennou knihu, vycházející z příběhů, které jsme zachytily. A protože jsme zjistily, že nám to při tvorbě docela ladí, rozhodly jsme se pustit i do dramatiky.

Pracovat ve dvou může být velkou výhodou, ale mohou také nastat střety, názorové rozdíly... Jak jste zvládly tyto tvůrčí nástrahy?

Lucie: Pro mě to byla první zkušenost s psaním v tandemu. To jsem nikdy nedělala, a navíc tím, že jsem stand-up komička, tedy v branži sólistů, jsem hodně zvyklá dělat si věci po svém a sama. Ale klíčem k tomu, abychom se navzájem nepozabíjely, je respekt a určitý cit pro situaci – vědět, kdy hledat kompromis, kdy si trvat na svém a kdy zkrátka říct: OK, bude to tak, jak chceš ty. Sama se řídím anglickým: pick your battles. Myslím, že kdybychom se řídily egem a touhou vyhrát každý konflikt, nedostaly bychom se přes první stránku, protože bychom se mohly donekonečna hádat o tom, jestli hlavní hrdinka řekne ahoj, nebo čau. Spolupráce samozřejmě spoustu nástrah přinesla, ale jsem ráda, že jsme se nikdy nedostaly do patové situace. Vždycky jsme se dokázaly domluvit, že se domluvíme.

Kateřina: Ve chvíli, kdy chcete něco tvořit s někým jiným, je vaším největším nepřítelem pocit, že během diskusí jde o nějakou objektivní tvůrčí pravdu. Že hledáte jen jedinou správnou a nejsprávnější cestu, jak příběh vést. Tak to není. Moře je mokré. Je ale i slané. Obojí je pravda, jen se mění hledisko. Společně hledáme řešení, to nejlepší pro nás obě. Vždycky když jsme nedokázaly jedna druhé ustoupit, začaly jsme hledat třetí cestu. Moře je hluboké. Abyste ale mohli tímhle způsobem tvořit, musí na to být naladěni všichni. Zkrátka alchymie.

Můžete nám popsat jeden všední den dvojice scenáristek?

Kateřina: Budíček ve 3:50. Ve 4:00 zapínáme notebook. Pak na sebe deset minut otráveně mhouříme oči. Postupně na sebe začínáme mluvit a začínáme pracovat. Někdy kolem 6:00 se ozvou dětské kroky u jedné, v 6:05 u druhé a začínáme chystat snídani. Jak říká Lucie: maminkovat. Pak jdeme obě do své normální práce, tam většinou trávíme celý den. Když se vrátíme domů, chystáme večere, děláme domácí úkoly, čteme pohádky. Jakoukoliv chvíli, kterou si během dne vyšetříme, píšeme. Po 21:00 se pokusíme neusnout, někdy se to podaří, někdy ne. Budík na druhý den máme opět na 3:50 a jedeme zase nanovo. Řekla bych, že běžně takové dny scenáristé nemají. Když se ohlédnu, nechápu, jak jsme to dokázaly.

Lucie: Já taky ne. Jen nevím, jak to dělají jiní scenáristé. Máme svoje normální práce, kterým se musíme věnovat, do toho malé děti, další projekty a závazky. Musím ale říct, že mně ranní psaní (přestože ty vstávačky ve čtyři ráno jsou vražedné) dost vyhovuje – celý svět spí, nikdo vám nezavolá, nikdo vám nenapiše a vy máte opravdu několik nerušených hodin na hlubokou práci, během kterých toho zvládnete vážně hodně. A ještě u toho dát práť pračku. Nádhera.

Bylo třeba nastudovat legislativu k tomu tématu. Potřebovaly jste také odborné konzultace během psaní/natáčení?

Lucie: Spolupracovaly jsme s řadou odborníků – od dětského psychologa přes gynekoložku až po sociální pracovníci – a čerpaly také z vlastních zkušeností a znalostí. Já mám adoptivní dítě, proces dobře znám, mám nějaké vlastní zážitky, pohybuju se už několik let v komunitě adoptivních rodičů a pěstounů, vystudovala jsem kurz terapeutického rodičovství, což je výchovný směr, který se uplatňuje při práci s přijatými dětmi. To, o čem píšeme, jsme si rozhodně necucaly z prstu. Velkou přípravou byl pro nás i náš předchozí projekt, cyklus Protivný sprostý matky, ten je stále dostupný v iVysílání. Ve 22 dílech jsme pokryly spoustu mateřských témat včetně například tématu adopce anebo rodičovství LGBTIQ párů.

Kateřina: Lucie byla náš insider, protože ona adopční proces podstoupila, zná komunitu adoptivních rodičů a má to

hodně nažité. Zároveň jsme ale měly ke konzultacím sociální pracovníci Pavlínu Kaučskou. Konzultovaly jsme i s Ivetou Wollerovou téma domácího násilí, kde nám velmi záleželo na tom ho vystihnout v co nejautentičtější podobě. Důležitou poradkyní byla i gynekoložka Táňa Glosová, s ní jsme kontrolovaly vše kolem těhotenství a porodu. Ta si dokonce v seriálu také zahrála. Byly jsme také na návštěvě v organizaci Dejme dětem šanci a v dětském centru s komplexní rodinnou terapií Thomayerovy nemocnice, kde se nakonec i natáčelo. Velkým zdrojem pro nás byl i náš pořad Protivný sprostý matky.

Jak dlouho trvaly práce na scénáři?

Kateřina: Na scénářích se pracovalo v proměnlivém tempu. Období vyčkávání se střídala s obdobím intenzivního psaní, tudíž odpověď na tuhle otázku zní trochu relativně. Od prvního nápadu k odevzdání scénářů uběhly zhruba dva roky.

Lucie: Jak už to u projektů bývá, cesta na obrazovku nebyla úplně přímočará, ale ten proces se odehrál relativně rychle. Prvotní „nápadování“ proběhlo už na jaře 2022, drtivá většina scénářů vznikla mezi červencem 2023 a březnem 2024, kdy jsme na nich pracovaly opravdu intenzivně.

Napadaly vás během tvorby konkrétní jména pro role hlavních hrdinů, nebo necháváte tyto kompetence zcela na režisérech/producentech?

Kateřina: Součástí diskusí jsme byly. Pro mne bylo velmi důležité, že jsem mohla říct svůj názor. Obsazení našeho seriálu, v čele s Judit Pecháček, vyloženě miluju a jsem jím nadšená. Všichni představitelé si ten příběh vzali za svůj. Oba režiséři, Rozálie Kohoutová s Radimem Špačkem, šlapali v dokonalé symbióze. Nejde ale jen o obsazení rolí. Jsou tu i kameramani Šimon Dvořáček s Tomášem Uhlíkem, hudební dramaturg a mistr zvuku Adam Levý, skladatel Jakub Kudláč, teď ve střiznách válčí Josef Krajbich s Kateřinou Vrbovou. A celý další štáb. Je tu také Katarzia, ta pro nás složila seriálovou píseň. Alena Müllerová společně s režiséry poskládali skvělý tým. Když se dívám na pracovní verze jednotlivých dílů, vidím můj splněný autorský sen.

Lucie: Spolupráce našeho autorského dua s duem režijním a také s kreativní producentkou, a vůbec s celým realizačním

týmem byla velmi úzká a intenzivní. Byly jsme součástí castingu a jsme rády, že jsme vždy měly možnost přidat své názory a svoje stanoviska. Myslím, že jsme opravdu fungovaly jako tým. Za mě osobně je obsazení totálně snové! Máme seriál nabitý skvělymi herci, které látka, troufnu si říct, opravdu zajímala a pracovali s obrovským nasazením. Zkrátka naši herci za tento projekt opravdu kopalí a já jsem za to vážně vděčná.

Téma je společensky lehce kontroverzní, přestože nejde o nic nelegálního. Napadlo vás během psaní, jak budou reagovat diváci?

Lucie: Určitě nás to napadlo a ano, téma samozřejmě kontroverzní je. Ale já to vnímám vlastně jako výhodu. Vyprávíme silný, originální, emotivní příběh plný zvratů a napětí, vycházející z reality, z něčeho, co se opravdu děje. Nutno ale podotknout, že náš příběh není jen o přímé adopci. Rády říkáme, že je to seriál o tom, jak různými způsoby může vzniknout rodina. Hned ve dvou z vedlejších linek představujeme téma pěstounské péče. V lince hlavní hrdinky zobrazujeme

toxický vztah s jejím manipulativním expartnerem, kde ukazujeme, že domácí násilí nemusí znamenat jen facky a modřiny, přitom může být stejně škodlivé a zraňující. O tom, co píšeme, píšeme citlivě a poctivě a věřím, že to diváci ocení.

Kateřina: Byly jsme ochotné pro autenticitu a poctivost při uchopení tématu riskovat i to, že seriál zkrátka nevznikne. Na debutantky jsme byly v tomto ohledu poměrně drzé. Abyste se zalíbili všem, musíte zahlazovat a zobechňovat. To jsme nechtěly. Velmi si cením důvěry, kterou v nás vložila kreativní producentka Alena Müllerová, potažmo Česká televize. Počítáme s tím, že ohlasy budou různé. Téma nejen přímé adopce, ale třeba také téma samoživitelky je citlivé, existuje na něj vícero perspektiv a nedá se říct, že by ony perspektivy byly černobílé. Pokud divák zaujme k našemu příběhu nějaký osobní, byť třeba nesouhlasný postoj a rozproudí se tím diskuse na téma přímé adopce a náhradního rodičovství, jsme tam, kde jsme chtěly být.

REŽISÉRKA ROZÁLIE KOHOUTOVÁ:

DĚCKO NEIDEALIZUJE, TĚŽKÁ TÉMATA
PODÁVÁ S LEHKOSTÍ A HUMOREM,
ALE NEBOJÍ SE ANI EMOCÍ A SLZ

Jakou představu jste měla o Kláře, hlavní hrdince seriálu? Jak jste chtěla, aby byla viděna a přijata diváky?

Klára patří mezi ženy, které (zatím) nebývají hlavními hrdinkami českých televizních seriálů. Nejsme zvyklí vidět v přímě timu ženy samoživitelky, co zažily domácí násilí, ženy, které se ocitnou v překérných situacích a chybují. Myslím, že přišel čas to změnit, a Děcko má našlápnu. V normálním životě přece potkáváme ženy jako Klára denně. V obchodě, na poště, v šatně mateřské školy. Na postavě mi bylo především sympatické, že Klára se nepřizní osudu nepoddává, bojuje, navíc s humorem. Chtěli jsme, aby Klára působila na diváky co nejsympatičtěji a aby jí fandili. Ale také aby měli potřebu ji chránit, protože je křehká. Proto jsme vybrali jako představitelku Kláry Judit Pecháček.

Jak zpětně hodnotíte spolupráci s Radimem Špačkem? Měla jste už v minulosti možnost pracovat v režijním tandemu?

Pro mě je fantastické mít možnost se poradit a mít parťáka, který vás podrží. Myslím, že doba režisérů-geniů už je hlavně v televizi passé. Rolí režiséra je samozřejmě vyjádřit umělecký názor, ale současně se musí umět domluvit, respektovat výrobní podmínky a vizi producenta. V týmu i ve dvojici pracuji ráda, zvlášť když jde spolupráce hladce jako s Radimem Špačkem. Jsem na to zvyklá také ze své autorské tvorby, vždyť jsem dva filmy spolurežirovala s Tomášem Bojarem.

Ve dvojici pracovaly i scenáristky. Co lze vytěžit ze spolupráce ve dvou kromě toho, že víc očí víc vidí?

Věřím, že úspěch televizních forem záleží především na dobrém scénáři. Scenáře k takto dlouhému tvaru vznikají i v celých autorských týmech. Kateřina a Lucie to ve dvou zvládly skvěle a mají za to můj velký obdiv.

Co vás na scénáři nejvíc zaujalo? Bylo to samotné ožehavé téma?

Ze scénářů jsem vždy cítila, že Kateřina a Lucie své postavy znají a mají je rády. Znají je, protože jsou to ženy a matky, ve zmíněných školkových šatničkách strávily mnoho chvil a mnohokrát řešily s učitelkami zelené nudle. Děcko neidealizuje, těžká témata podává s lehkostí a s humorem, ale nebojí se ani emocí a slz. Takové filmy a seriály mám ráda, proto jsem v první řadě ani nepřemýšlela, nakolik bude téma přímé adopce kontroverzní.

Co bylo během natáčení největší výzvou, s čím jste se potýkali a co naopak proběhlo oproti očekávání hladce?

Děcko je můj první televizní seriál, k přípravám jsem tedy samozřejmě přistupovala maximálně zodpovědně. Ale ono to šlo opravdu všechno hladce! Na každý natáčecí den jsem se víc a víc těšila. Myslím, že na place panovala příjemná atmosféra, za což děkuji celému štábu, skvělé produkci a taky našim kameramanům Šimonu Dvořáčkovi a Tomáši Uhlíkovici!

Představitel hlavní rolí jste vybrali jednomyslně, nebo se vaše představy občas nesesetkaly?

Bylo to zdoluhavé a pečlivé vybírání, nikdy jsme nezůstali napůl cesty. Viděli jsme hodně herců, protože když se nám někdo líbil jen tak napůl, hledali jsme dál. Pro mě musí být herec či herečka postavou, přistupují ke castingu hodně dokumentárně. Ale když jsme konečně našli toho správného nebo správnou, jednomyslně jsme se shodli.

REŽISÉR RADIM ŠPAČEK:

O LIDECH, KTEŘÍ TO UMÍ NĚKDY POŘÁDNĚ ZVORAT, ALE SNAŽÍ SE SVÉ CHYBY NAPRAVIT

Rodinný, vztahový seriál představuje ve vaší filmografii poměrně vzácný kousek. Zůstane ojedinělým, nebo vás tento žánr něčím upoutal?

Samotného mě překvapilo, jak mocně mě to bavilo a jak jsem si užíval aranžování bláznivých situací, budování gagů i dojemných scén. Nemyslím si, že se teď úplně přeorientuju na rodinné „vztahovky“, ale když je dobrý scénář (což v tohle případě opravdu byl), není žánr až tak rozhodující.

Co vás napadlo, když jste dočetli scénář? Co vás na scénáři zaujalo ze všeho nejvíc? Bylo to samo ožehavé téma?

Scénáře jsem četl postupně, s přestávkami, musel jsem počkat, až autorky dokončí další díly, byl jsem na tom podobně jako diváci u televize. Ale už po přečtení několika prvních epizod jsem zajásal, protože byly opravdu vtipné, měly spád a také nečekané zvraty, ke všemu ještě to velmi originální, opravdu znepokojující téma. Cítil jsem, že to do sebe všechno skvěle zapadlo.

Hlavní hrdinka je matka, která se rozhodne svěřit své dítě do péče rodičům v přímé adopci, což sympatie k ní na první dobrou nevyvolá. Jak jste si přáli, aby byla Klára diváky přijata?

Tuhle věc jsme řešili hodně intenzivně. Víme, že spousta diváků s obtížemi přijme základní premisu celého seriálu, tím pádem můžou automaticky chovat k hlavní hrdince antipatie. A zároveň hlavní postava seriálu nemůže být primárně nesympatická, divák s ní musí jít, musí se na ni těšit. Jistý rozpor v tom vězí zabudován od samého počátku. Ale scenáristky si toho byly fakt dobře vědomy nebo můžu říct, že se toho i obávaly a velice pečlivě psaly scény, v nichž je Klára se svými dvěma dětmi (šestiletým synem a čtrnáctiletou dcerou), a i když se často hádají nebo zažívají různé krize, vždycky z nich vyplývá, že děti pro ni znamenají všechno na světě a že pro jejich dobro dokáže dělat i šilené věci. Dokonce i to

nenarozené dítě plánuje k adopci, aby mělo lepší život, než by mělo s ní kvůli její nepříznivé sociální situaci. Navíc jsme vsadili na herečku Judit Pecháček, která to všechno umí dokonale a emotivně podat.

Jak zpětně hodnotíte spolupráci se ženským protějškem v podobě Rozálie Kohoutové?

My jsme se s Rózou střídali, proto jsme se na place potkali málokdy, daleko častěji jsme se vidali při přípravách, castingu a obhlídkách a asi i vzhledem k tomu, že se známe opravdu dlouho, to bylo moc fajn a můžu říct, že jsme se dost doplňovali. A pozor – nejen s ní. V užším týmu byly i dvě autorky scénáře, dvě dramaturgyně a kreativní producentka, na většině schůzek jsem tedy byl jediný muž. Situace pro mě trochu nezvyklá, ale klapě nám to skvěle.

Jakým způsobem jste vy jako muž zasahoval do ztvárnění hlavních mužských postav?

Takhle jsem o tom vůbec neuvažoval. Stejně jako moje režisérská kolegyně musí rozumět mužské psychologii, také já se musím umět vcítit do pocitů ženy a věst herečku způsobem, aby byla uvěřitelná a pravdivá. Žádnou speciální mužskou magii jsem používat nemusel. Ale je pravda, že jsme třeba s Vládou Polívkou hodně ladili míru agresivity u jeho postavy manipulátora a psychického násilníka. Myslím, že to vystihl až mrazivě dokonale.

Ke kterému páru budou mít podle vás diváci nejbliž a budou mu nejvíc fandit? Kterému páru byste dal dítě vy?

Hahaha, není tahle otázka chyták? Já bych samozřejmě nejvíc fandil Petrovi s Vladimírem (Dan Krejčík a Andrej Polák), dokonce si myslím, že scény s nimi jsou v celém seriálu ty nejdojemnější, ale nakonec tam zasáhnou jistě okolnosti a dost se jim to zkomplikuje. Spoilerovat nesmím, asi ani naznačovat, jen řeknu svůj pocit – je to napínavé do poslední chvíle, do poslední minuty!

Dal byste seriálu nějaký podtitul?

O lidech, kteří to umí někdy pořádně zvorat, ale pořád se snaží svoje chyby napravit.

HEREČKA JUDIT PECHÁČEK:

NIKDY JSEM SLZY NEHRÁLA, VŽDY JSEM TO S KLÁROU ŽILA

Role Kláry byla jistě velkou hereckou výzvou. Co vám dělalo největší potíž nebo starost?

Největší obavy jsem měla z toho, zda fyzicky a zejména psychicky zvládnu seriál natočit. Natáčení totiž bylo naplánované v jednom bloku bez větších pauz a v poměrně rychlém tempu. Byla to velká jízda pro celý tvůrčí tým a štáb.

Měla jste možnost Kláru lehce přetvořit k obrazu svému?

Samozřejmě, tuhle svobodu jsem měla. Šlo nám všem o to, aby Klára působila co nejvíc uvěřitelně a autenticky ve všech situacích a emocích, aby se na ni divák dokázal hned napojit a jít s ní po celou dobu v každém díle.

Byla vám Klára sympatická, nebo jste si k ní a jejím rozhodnutím nebo životnímu stylu musela složitě hledat cestu?

Před samotným castingem jsem měla mnoho nejasností, jak bych ji mohla uchopit, ale od začátku samotného natáčení jsem už, myslím, klíč k ní našla a dokázala obhájit její pravdu a důvody, proč si počíná právě tímhle způsobem.

Co vám pomohlo poprat se s charakterem postavy?

Samotný scénář, režiséri Róza a Radim, také telefonáty se scenáristkou Kateřinou Křobovou. Kromě toho mi hodně pomohly diskuse s mými skvělými hereckými kolegy a kolegyněmi.

Spolehliví muži, respektive dobří otcové nejsou Klářina nejsilnější parketa. Co Klára naopak zvládá mistrovsky?

Klára zvládá napojit se na svoje děti a chránit je. I když se pořád dostává do problémů, dokáže se s překážkami vyrovnat hned, nic neodkládat a nikdy se nevzdávat.

Jak se vám spolupracovalo s dětskými herci?

Takhle blízký vztah s dětmi jsem zatím hrála poprvé a je to pro mě velký zážitek. Měla jsem úžasné děti. Magdu (Zorka)

jsem brala jako dospělou kolegyni, je na svůj věk mimořádně vyspělá a znamenala pro mě velkou inspiraci. Adámek (Daník) je velmi hravé dítě, udržet jeho pozornost bylo občas náročné, ale hraní s ním bylo krásné a dojmavé. Je to velký talent a mimořádně inteligentní kluk. Eliášů bylo více, na place se střídala dvě tři miminka, se kterými jsme měli velké štěstí, protože vždy zvládla udělat všechno, co jsme potřebovali. Byla to dokonalá miminka, snadno se mi s nimi hrálo.

V seriálu hrajete s těhotenským bříškem. Jako těhotná musíte sedět, chodit, dýchat... Bylo to pro vás náročné?

Náročné to bylo pouze v tom, že jsem si to těžké břicho musela vždy vytvořit v hlavě a myslet na to, protože to „hrací břicho“ je ve skutečnosti lehké. Ale takový výrazný prvek v rostoucí břicho, často hraje za vás, pomáhá v držení těla a v chůzi. Hodně mi ale pomohly rady od dam, které už děti mají – Rózy Kohoutové, Evy Hacurové a kostymérek, těm všem mnohokrát děkuji!

Vzpomínáte si na okamžik během natáčení, kdy jste slzy nemusela hrát?

Snažili jsme se, aby Klára co nejmíň působila jako ubřečená žena, ale v její situaci se v některých momentech nevyhnutelně cítila bezmocná. Jsou to pro mě vždy vyčerpávající dny, když hraju bezmoc, ale patří to k téhle profesi stejně jako smutek k životu. Nikdy jsem slzy nehrála, vždy jsem to s Klárou žila. Když je situace správně napsaná a já vnitřně patřičně naladěná, nemusím nic hrát, žiju to tady a teď.

TŘI NOVÉ KOMEDIE

TOM JE V TOM

Tomáš (Matouš Ruml) a Věrka (Veronika Khek Kubařová) jsou mladý pár, který očekává narození svého prvního potomka a který s vypětím všech svých (zejména finančních) sil dokončuje stavbu malého rodinného domku na vsi kousek za Prahou. Nastávající otec si ve snaze v těžké životní zkoušce obstát na sebe nabírá stále víc a víc práce, mladá maminka je sama sobě protivná kvůli dramatickým změnám svých předporodních nálad a do toho je tu ještě Tomášův otec (Bohumil Klepl), který se nebojí mladým a zejména Věrce říkat pěkně na rovinu, co si o jejich počínání myslí. Lze zvládnout těhotenství a nezbláznit se z toho? Zvlášť když tu je vypočítavá dula (Vilma Cibulková), které Věrka naslouchá mnohem víc než svému manželovi? Komédie o tom, že těhotenství není nemoc, ale dá zabrat úplně všem a pořádně!

Scénář: Marek Epstein **kamera:** Jan Drnek **kreativní producent:** Jaroslav Sedláček **výkonná producentka:** Monika Effenbergerová **režie:** Jiří Vejdělek **hrají:** Matouš Ruml, Veronika Khek Kubařová, Bohumil Klepl, Vilma Cibulková, Eva Hacıurová, Eva Leinweberová, Regina Rázlová, Milan Enčev a další

KDYŽ LUMPA TRÁPÍ PUMPA

Jakub Žiga (Zdeněk Godla) mohl být kdysi hvězdou fotbalových trávníků. Jako mladík nosil dres prvoligového Baníku a snil o tom, že nastoupí v jeho základní jedenáctce. Slibně nastartovanou kariéru mu ale zastavily problémy se srdcem. Od té doby bere léky, invalidní důchod, skuhrá na osud a sem tam s kamarádem Josefem Ferkešem (Jiří Maryško) i něco ukradne a zpeněží, což se pranic nelíbí Jakobově manželce Emě (Eva Leinbergerová). Krádež pleťiva v areálu základní školy, kam chodí obě Jakobovy dcery (Anna Michalcová, Luna Sofie Bauerová), a při které Jakuba nachytá ředitel školy Kovanda (Martin Myšička), dá ale věcem nečekaný spád, který přinese také jedno velké překvapení. Komédie o tom, že k radikální životní změně je potřeba buď velká náhoda, nebo velká odvaha. Anebo obojí.

Scénář: Marek Epstein **kamera:** Martin Šácha **kreativní producent:** Jaroslav Sedláček **výkonná producentka:** Monika Effenbergerová **režie:** Jiří Vejdělek **hrají:** Zdeněk Godla, Eva Leinbergerová, Jiří Maryško, Martin Myšička, Anna Michalcová, Luna Sofie Bauerová, Marian Roden, Jan Mansfeld a další

KOTRMELCE PANA HERCE

Slavný herec Bořivoj Vojan (Tomáš Töpfer) přijíždí na studentský filmový festival v malém městě zcela neočekávaně. Samolibý stárnoucí muž si cestou narazil žebra a jeho frustrace se prohlubuje s každou další minutou pobytu – amatérská organizace festivalu, mizerné jídlo, ubytování v soukromí u popletené babičky Pánkové (Iva Janžurová). Navíc ještě netuší, že ho čeká setkání z nejnepříjemnějších, s místní podnapilou novinářkou Merhautovou (Klára Melišková). Dusno ale vládne také mezi studenty, kteří festival organizují – Míra (Zdeněk Piškula) je ambiciózní a záletný, Šárka (Ema Klangová Businská) hodná a naivní, Jana (Simona Lewandowska) krásná a manipulativní a Matyáš (Filip František Červenka) věčně zhulený a dětsky zamilovaný. Komédie o tom, že před vlastní minulostí utéci nelze a že nikdy není pozdě začít znovu a lépe.

Scénář: Marek Epstein **kamera:** Jan Drnek **kreativní producent:** Jaroslav Sedláček **výkonná producentka:** Monika Effenbergerová **režie:** Tomáš Bařina **hrají:** Tomáš Töpfer, Klára Melišková, Zdeněk Piškula, Ema Klangová Businská, Simona Lewandowska, Filip František Červenka, Pavel Kikinčuk, Iva Janžurová a další

ROZHOVOR S KREATIVNÍM PRODUCENTEM TŘÍ NOVÝCH KOMEDIÍ JAROSLAVEM SEDLÁČKEM:

VŠECHNO NEMŮŽE BÝT FILMEM, NĚCO
MUSÍ ZŮSTAT JEN ZÁBAVNOU HISTORKOU

Režisérem komediálních filmů na téma zdraví se tentokrát kromě Jiřího Vejdělky v jednom z příběhů stal také Tomáš Bařina. Proč jste zvolil tuto změnu?

Natáčení sedmi televizních filmů zabere spoustu času a práce. Jirka je ale především filmový režisér, navíc velmi úspěšný filmový režisér, logicky dává přednost natáčení filmů pro kina. Od začátku jsem měl proto s Jirkou dohodu, že pokud se mu povede v mezidobí zafinancovat některý z jeho distribučních projektů, nebudu mu bránit, a on se naopak nebude zlobit, když ke spolupráci na některém z našich filmů oslovím někoho jiného. A to se přesně stalo. Jirka točil Aristokratku ve varu a my se domluvili s Tomášem Bařinou.

V minulosti jste scenáristu Marka Epsteina inspiroval k napsání jednoho ze scénářů svou vlastní zdravotní příhodou. Nebojíte se občas před panem scenáristou cokoliv ze svého života „dát do placu“?

Nebojím. Poprvé vás to zaskočí, pak si na to ale zvyknete, a nakonec vás spíš překvapí, když něco nepoužije, ačkoli dopředu avizoval, že se mu to líbí a takřikajíc si to bere. Hodně jsem se těšil na scénář na téma, jak jsem stál mnohahodinovou frontu na lístky ve Wimbledonu a co všechno jsem přitom zažil, ale nakonec k té látce nenašel klíč. Ale všechno nemůže být filmem, něco musí zůstat jen zábavnou historkou. A je to tak dobře.

Tušil jste, že téma zdravotních potíží bude u diváků tak úspěšné?

První čtyři filmy šly na podzim roku 2022 proti poslednímu dílu poslední řady Policie Modrava, což je divácky možná nejúspěšnější seriál v historii televize Nova, konkurence těžší už být opravdu nemohla. Že v této konkurenci dosáhneme

na čísla od 1,1 milionu až do 1,5 milionu diváků, to určitě nikdo nečekal. Znamená to čísla z říše snů a jsme za ně vděční.

Rozhodli jste se realizovat další tři filmy na toto téma na základě úspěchu minulých čtyř komedií?

Od začátku bylo sedm scénářů, od začátku jsme chtěli, aby vzniklo sedm filmů. Vedení České televize se rozhodlo pustit do výroby nejdříve čtyři snímky a potom další tři. A já jsem za to rád! Dělat sedm zcela rozdílných filmů najednou by bylo mimořádně náročné.

Všechny tři filmy jsou opět herecky skvostně obsazené. Jak probíhaly castingy? Máte vždy pro konkrétní příběhy nějaké své preference? Kdo má ve výběru poslední slovo?

S Jirkou Vejdělkem se vždycky odehrává taková průběžná debata. On řekne svoji představu a na některých jménech se shodneme okamžitě, o jiných se bavíme delší dobu a hledáme tu nejlepší možnost. Hledáme shodu a zatím vždycky jsme ji snadno našli. U Kotrmelců vypadala situace složitěji. Dlouho jsem neměl představu, kdo by toho slavného protivního herce měl hrát. Padaly nejrůznější nápady, často velmi divoké, až mě napadla sestava Tomáš Töpfer – Klára Melíšková – Pavel Kikinčuk – Iva Janžurová. Každý z jiného divadla, nikdy spolu nehráli, někteří se dokonce ani osobně neznali, ale sedli si výborně. Pobavilo mě, když si Pavel Kikinčuk myslel, že Klára Melíšková je na place skutečně opilá. Počínala si natolik dokonale, že ani herec nepoznal, že to jen hraje. Klára se smála jako blázen, když se to dozvěděla.

Co je obávaným zdravotním „strašákem“ pro kreativního producenta, poté co padne první klapka?

První klapka je pro producenta úlevou, že to konečně dostrkal tam, kam chtěl. Že ten vlak konečně postavil na koleje. Pak už je to v rukou těch, které si ke spolupráci vybral, a pokud si vybral dobře, nemůže být zklamán. Jako producent se bojím jen nemoci nebo zranění, kvůli kterým by se natáčení muselo přerušovat nebo zastavovat, protože to stojí další peníze, což nikdo nechce. Ale první čtyři filmy jsme točili během covidu za těch nejpřísnějších

opatření a taky jsme to zvládli. Díky tomu vím, že se skvělými lidmi lze zvládnout i nemožné.

Proč jste pro jednotlivé snímky zvolili rýmované názvy?

Původně jsme mluvili o cyklu televizních komedií pod jedním zastřešujícím názvem, ale pak jsme zjistili, že nejen diváci, ale dokonce i mnozí herci vůbec netuší, jaký je rozdíl mezi TV cyklem a TV seriálem. Někteří herci se nás ptali na termíny natáčení dalších filmů, protože si mysleli, že budou hrát ve všech sedmi filmech. A ve všech hraje jen Milan Enčev taxikář, jedinou nenápadnou spojku mezi všemi snímky, které si všimne jen opravdu pozorný divák a fajnšmekr. Tudíž jsme hledali systém, jak mít zcela samostatné filmy, které se mohou vysílat i nezávisle na sobě, ale zároveň něco příznačného, co ty snímky bude divákům podprahově spojovat. Když Jirka Vejdělek vymyslel název Ruce v záruce, který se nám všem moc líbil, věděli jsme, že musíme jít cestou rýmovaných názvů.

ROZHOVOR SE SCENÁRISTOU VŠECH TŘÍ FILMŮ MARKEM EPSTEINEM:

**MÁ SNAHA JE ODEVZDAT TEXT TAK DOBŘE
NAPSANÝ, JAK JSEM SCHOPEN**

Jaké tři neduhy budou středobodem filmů Tom je v tom, Kotrmelece pana herce a Když lumpa trápí pumpa?

Těhotenství, žebra a srdce. Ale věřím, že všechny ty tělesnosti nakonec přinesou hrdinům, a hlavně divákovi spíše úlevu.

Musíte mít k práci na scénáři, v němž se zabýváte zdravotními problémy, přítele lékaře na telefonu?

Mám na krku skoro padesát. Já, režisér i dramaturg. Leccos už jsme okusili na vlastních tělech a neméně odposlouchali v čekárnách a ambulancích. Nehrajeme si na lékaře ani na odborníky, nakonec se vždy necháme pojistit názorem někoho z oboru.

Máte při psaní jakéhokoliv scénáře už představu, jak mají vypadat hlavní hrdinové? Mluvíte do toho během castingů nebo už necháváte tuto část na režisérovi? Měl jste například někdy vysloveně problém s výběrem?

Jsem potěšený, když se režisér optá na můj názor, ale nemyslím si, že by to byla povinnost. Má snaha je odevzdat text tak dobře napsaný, jak jsem schopen, a stejnou víru vkládám do ostatních tvůrců.

Jaký máte vztah k lékařům a ke zdravotním institucím? Kdy jste byl naposledy nucen vyhledat lékařskou pomoc?

Mám velmi milou praktickou lékařku, ale čekací doba v její ordinaci je fakt nesnesitelná, tudíž se každou návštěvu snažím oddalovat, abych si nepřinesl jinou, mnohem závažnější chorobu. Myslím, že jsme zdravý kraj, kde se každý stará o to, aby byl této traumatické zkušenosti ušetřen. Otužuji se a saunuji.

Dřív chodili spisovatelé čerpat inspiraci do hospůdek. Dnes v nich mnohdy panuje ticho a každý sleduje mobil nebo televizi. Kam chodíte čerpat inspiraci, pokud to někdy děláte takto cíleně?

Na tuto otázku jsem vlastně už odpověděl. Vstupuji do toho překrásného věku, kdy se mezi kamarády hovoří o doplňcích stravy mnohem vášnivěji než o sexu na jednu noc.

Jsou některé nemoci, které nekorespondují s komediálním žánrem natolik, že se ve vašich scénářích asi nikdy neobjeví?

Nemyslím si. Nejlepší komedie vznikají právě kolem oné hranice života a smrti. Nakonec komediální seriál ČT Smysl pro tumor to potvrdil.

Jste svým založením spíše hypochondr, nebo na zdraví nemyslíte, dokud není úplně nejhůř?

To je otázka na mé blízké. Vždycky jsem hodně sportoval a nebolavé tělo pro mě znamenalo také nebolavou duši. Je ale jasné, že ne všechno člověk může udržet takové, jaké by si přál. Hledání oné rovnováhy mezi tělem a psychikou patří podle mého k jedné z těch zábavnějších stránek středního věku.

Jdi k lékaři, nějaká nemoc se už najde! To je vietnamské rčení. Jaké podle vás vystihuje českého pacienta? Nebo jakým se řídíte vy?

Vlastní moudro na tohle téma ještě nemám, ale nedávno jsem narazil na myšlenku Franze Kafky, který tvrdil, že lékař nemá užitek ze zdravého, když jej živí nemoc. Sám ale na svoji liknavost doplatil, pro jistotu tedy zakončím údernickým: raději dvakrát zbytečně než jednou pozdě!

ROZHOVOR S REŽISÉREM FILMŮ KDYŽ LUMPA TRÁPÍ PUMPA A TOM JE V TOM JIŘÍM VEJDĚLKEM:

PŘI NATÁČENÍ NA TRABLE REŽISÉRA NENÍ NIKDO ZVĚDAVÝ

Téma zdraví v komediálním pojetí se evidentně zdá nevyčerpatelné, když jste zpět, tentokrát se dvěma příběhy na toto téma.

Co, já už jsem o zdraví něco točil? Aha, budu muset brknout své lékařce, že už ani ta moje paměť není, co bývala. Jak vidíte, i jen já sám jsem zásobárnou zdravotních neduhů pro spousty dalších komediálních příběhů. To mám za to, že jsem nestihl umřít mladý a zdravý.

Jak těžké je odolat scénáři Marka Epsteina?

S Markem se známe dlouho. Vlastně jsem tady v Čechách točil jeho první scénáře pro kina. Od té doby si jeho scénáře drží kvality, pro které je mám rád, přitahují mě. Marek dokáže napsat citlivý příběh, který provokuje mou představivost, a umí vykreslit postavy, které mají lidský rozměr. Chvályhodné vlastnosti, pro které je můžeme obdivovat a fandit jim, ale vedle toho mají rovněž drobné chyby, z nichž si můžu trochu utahovat. To mi dává šanci přimíchat do filmu dvě mé oblíbené ingredience – humor a soucit. V tom jsme si myslím s Markem blízci a souzníme.

V čem vidíte rozdíl mezi natáčením „velkého bijáku“ a filmu pro TV? V čem je ta práce jednodušší a v čem se naopak věci komplikují?

Pro mě v tom zásadní rozdíl není. Ať už diváci sedí doma před obrazovkou nebo před plátnem v kině, vždy se je snažím vtáhnout do příběhu, aby alespoň na chvíli zapomněli na svá trápení, nebo nad nimi alespoň získali nadhled.

Jak to děláte, že máte vždy své filmy skvostně herecky obsazené? Čím přitahujete ta největší herecká jména?

To by vám asi lépe řekli sami herci a herečky, ale když už se ptáte mě, zkusím si alespoň tipnout, co by nejspíš odpově-

děli: ...že do natáčení se mnou jdou, protože jsem úžasný, jedinečný, báječný, přísný, ale také citlivý, zábavný, charismatický, prostě k pomilování... ve stručnosti něco takového asi. Ovšem, jak říkám, inzeruji jen takový můj skromný odhad. Možná je i láká, že jim předhazuji výzvy, role, které můžou jejich kariéru pořádně rozjet, znovu nastartovat nebo vytáhnout ze zaběhlé rutiny. A také vědí, že kdyby to náhodou nevyšlo, vezmu to na sebe a budu všude vytrubovat, že oni byli fantastičtí a za nedokonalosti můžu jen já.

Když si přečtete scénář, naskakují vám hned podoby a jména herců do rolí?

Když čtu scénář poprvé, vezmu si k ruce dva prázdné listy. Na jeden si při čtení dělám režijní poznámky, postřehy k lokacím, ke kostýmům a tak dále. Na druhý si rovnou poznamenávám jména herců, kteří mi při čtení nabíhají. Potom ten seznam projíždím, rozšiřuji ho o další nápady na nečekané představitele a posléze si v hlavě přehrávám celý budoucí film, hlavně klíčové scény, a představuji si je s různými herci a v různých kombinacích. Ty, se kterými jsem již pracoval a znám je, oslovím rovnou. Ty, se kterými jsem ještě neměl tu čest, pozvu na kamerovky.

Jak probíhá casting pro vaše filmy?

Především v co nejpřátelštější a nejuvolněnější atmosféře. Je mi jasné, jaká je to pro herce a herečky delikátní situace, a chci, aby se cítili co nejlépe.

Jak nejčastěji překonává zdravotní komplikace a neduhy pan režisér v plném pracovním nasazení?

Jednoduše. Dělán, že o nich nevím. Když to nedokážu, stydím se. Při natáčení na trable režiséra není nikdo zvědavý. Jsem tam od toho, abych problémy zažehnal nebo překonal, ne abych je na plac ještě tahal. Ani posléze nechci před diváky předstoupit a vymlouvat se, že jsem nějakou scénu nebo vtipek pokazil, protože jsem měl třeba zápal plic nebo zlomené žebro. Točím vesměs komedie, proto chci, aby se diváci bavili a smáli, ne aby sledovali nějaké mé poňukávání.

ROZHOVOR S REŽISÉREM FILMU KOTRMELCE PANA HERCE TOMÁŠEM BAŘINOU:

BAVIT SE SVOU PRACÍ BY MĚLO BÝT SAMOZŘEJMOSTÍ PRO KAŽDÉHO

Televizní komedie Kotrmelce pana herce je skvostně herecky obsazen. Tomáš Töpfer, Klára Melíšková, Iva Janžurová na place, to působí jako splněný sen. Jak se pracuje s takovými osobnostmi?

Samozřejmě, že taková práce je radost. Opravdové herecké osobnosti totiž v sobě mají také pokoru a soustředěnost na práci, aby ji odvedli co nejlépe. Jinak to ani neodkáží. Ale zároveň se dovedou svou prací bavit, což znamená zábavu i pro celý štáb. Bavit se svou prací by mělo být samozřejmostí pro každého a takoví herci mi to stále připomínají.

Pod mnoha snímky jste podepsán nejen jako režisér, ale také jako autor námětu a scenárista. Je pro režiséra jednodušší zhmotnit film podle svého námětu, nebo podle cizího?

Jsem spíše autorský typ režiséra, více si cením děl, ke kterým jsem psal i scénář. Ano, když píše scénář, již ho vidím. Je to mnohem jednodušší a také komplexnější práce. Ale pokud režírují scénář jiného autora, zase se cítím více svobodný, mohu si s ním více hrát a více v textu objevovat. Dává mi to větší prostor k improvizaci.

Jak se vám spolupracovalo s Markem Epsteinem a jak se vůbec přihodilo, že jste režisérem jednoho z příběhů se zdravotní tematikou?

S Markem se známe již od školy a celé ty roky jsme se spolu bavili, že třeba někdy natočíme film. Marek pár mých scénářů četl a občas mi poradil, nakonec našel odvahu mi jeden svůj příběh svěřit. U Marka mám vždy pocit, že v jeho textu mohu stále objevovat další a další roviny, což dělá práci napínavou. V případě Kotrmelců pro mne nebylo primárně důležité téma zdraví, spíše téma odpuštění. Film líčí, jak mohou i malinké věci překonat ty opravdu velké. A mě bavilo se na takové téma dívat s humorem a s nadhledem.

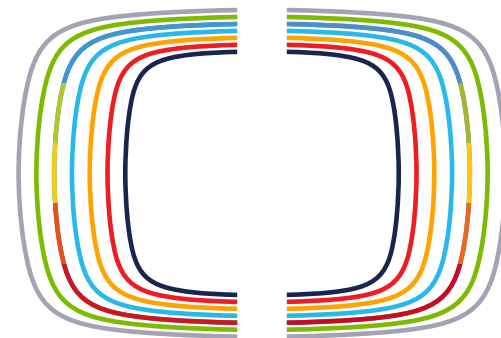

Jsou za vámi úspěšné filmy Bobule nebo Román pro muže, co vás přivedlo opět k filmu pro ČT?

Posledních téměř dvacet let jsem byl spíše reklamním režisérem, který si občas natočil nějaký ten film. Dostávám se do věku, kdy se konečně začínám věnovat spíše delším tvarům. Cítím konečně větší potřebu něco sdělovat. Takže doufám, že filmů nebo seriálů bude postupně přibývat. Témat mám hodně, protože doba je opět témat plná.

Film Kotrmelce pana herce vypráví o zdravotních komplikacích stárnoucího herce. Jaké zdravotní komplikace číhají nejčastěji na režiséra?

Asi jako na každého, kdo se musí přemlouvat k tomu, aby se zabýval také sám sebou. U filmu je samozřejmě největším problémem nepravdivost. Nedostatek stereotypu. Ale učím se i v tom shonu pracovat s energií, což přináší vnitřní disciplínu. Učím se vyrovnávat protiklady. A cílem je dosáhnout harmonie. Takže zdravím je pro mne harmonie. Když se rytmus naruší, nějaký ten neduh zahrozí.

MINISÉRIE

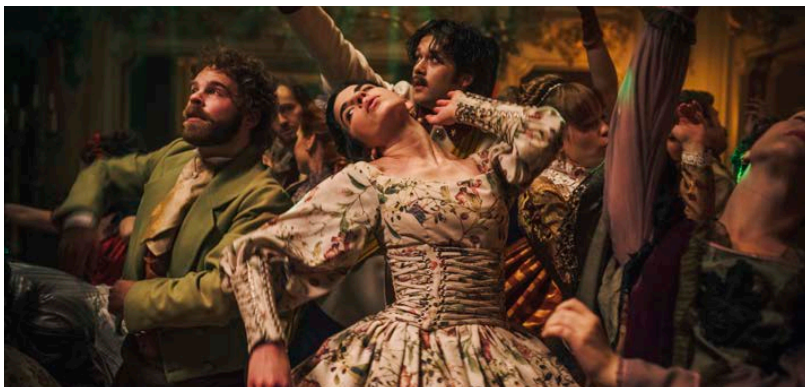
DCERA NÁRODA

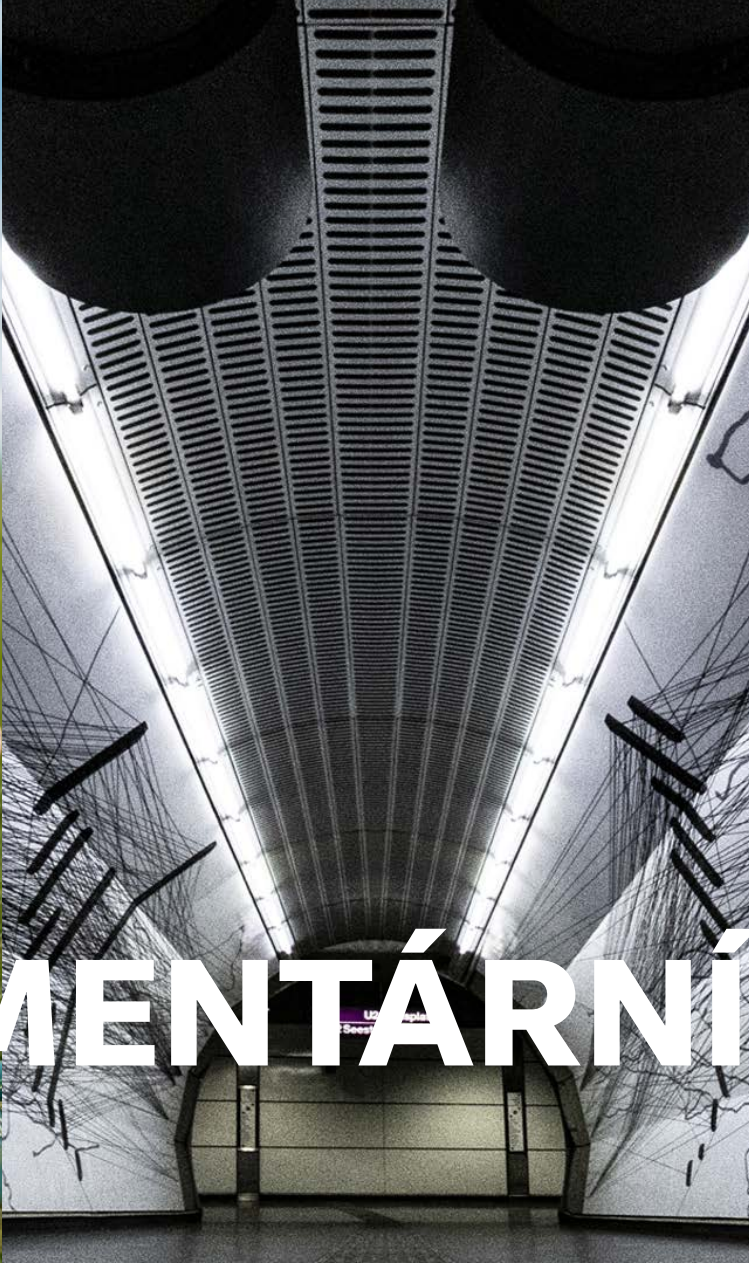
NEŘÍKEJTE MI, JAK MÁM ŽÍT!

Drzá romantická komedie z 19. století podle skutečného životního příběhu Zdeňky Havlíčkové

Karel Havlíček Borovský zanechal po své smrti národu nejen svoje dílo, ale i dceru, pubertální Zdeňku. Osud sirotka si vezmou na starost čeští obrozenci, kteří z ní chtějí vytvořit dokonalý symbol něžnosti české kultury. Vzpurná Zdeňka chce ale za každou cenu žít život podle svých představ. Když se navíc bezhlavě zamiluje do polského důstojníka rakouské armády, z holčičky milované davy se doslova přes noc stane zrádkyně národa a coura. Povede se Zdeňce prosadit svou romantickou lásku, nebo se podvolí tlaku okolí a vdá se za nudného statkáře z řádné české rodiny?

Scénář: Lucie Vaňková **dramaturg:** Miro Šifra **producenti Canal+ Česká republika:** Lada Dobrkovská, Barbora Mudrová **producenti Barletta:** Maja Hamplová, Matěj Chlupáček **koproducent:** Česká televize **režie:** Cristina Groșan, Matěj Chlupáček **hrají:** Antonie Formanová, Jiří Langmajer, Jan Vlasák, Vladimír Javorský, Leoš Noha, Robert Mikluš. Ladislav Hampl, Martina Jindrová, Vojtěch Machuta, Daniel Kadlec, Jakub Jelínek, Pavlína Štorková, Igor Chmela a další

DOKUMENTÁRNÍ CYKLY

DOKUMENTÁRNÍ CYKLY

ROZDĚLENÝ SVĚT

„Rozdělený svět 1939–1956“ sleduje a dokumentuje cesty, jimiž se v dané době ubírala Evropa, Sovětský svaz, USA a Čína, a s nimi také počátek úpadku západních koloniálních mocností. Sledujeme lidi různých národností v situacích, které jsou mimořádně osudové pro jejich vlastní životy, ale také pro samotnou existenci lidstva.

VIETNAM: ZROD STÁTU

Čtyřdílná série vylíčí dějiny Vietnamu od okamžiku vyhlášení vietnamské nezávislosti v roce 1945 až po 50. výročí sjednocení.

KRAJINA DANA BÁRTY

Entomolog a fenomenální hudebník Dan Bárta se v druhé řadě dokumentárního cyklu Češi zachraňují opět vydává do nejohroženějších koutů planety, k jejichž záchraně pomáhají vynikající přírodovědci z celé republiky.

Režie a scénář: Zdeněk Suchý **hlavní kamera:**

Tomáš Kresta **dramaturg:** Filip Novák **vedoucí produkce:**

Lucie Stárková-Pločková **kreativní producent:**

Martina Šantavá **výkonný producent:** Roman Blaas

výrobce: agentura Dry, s.r.o., ZOO Liberec

ROZHOVOR S DANEM BÁRTOU:

Co vás motivovalo k účasti na dalším natáčení přírodovědného cyklu Češi zachraňují, tentokrát nazvaného Krajina Dana Bárty?

Já jsem se, s dovolením, motivoval sám. Přišlo nám se Zdeňkem Suchým a Davidem Nejedlem dobré podívat se

domů, do Čech, do Evropy. Zkusit některé nejpálčivější bolesti naší krajiny trochu rozkrýt a ve spolupráci s oborovými odborníky je uvést na pravou míru – to asi bylo hlavním motivem. Pořád mě totiž provází pocit, že nechybí vůle ani touha něco dělat, ale spíš nějaké základní pochopení vztahů mezi organismy navzájem a mezi organismy a prostředím. Doba, kdy je kdejaký obyčejný přírodovědec, ekolog, nebo ochránce přírody označován za zeleného teroristu nebo iracionální figurku, co nenávidí lidi a brání pokroku, tomu sice příliš nepřeje, ale k debatě o smysluplných a efektivních změnách potřebujete mít jasno v tom, jak to doopravdy chodí, co a jak je spočítáno a kde najdete ta největší tření.

Všiml jste si, že by se po odvysílání první řady nějak proměnil český přístup k ochraně přírody?

To se, myslím, nestalo. Ani o to nešlo. Nejsme ministerstvo. Nemáme žádnou velkou moc. Ani schopnost mobilizovat davy. To ale nevádí. Častá krůpěj kámen proráží. Nám by bohatě stačilo, kdyby ti, kteří se vydrželi dodávat a donaslouchat, přestože není ochrana světového přírodního bohatství téma, co je pálí a nejvíce zajímá, lépe porozuměli tomu, jak to je a o co jde. Kdyby jim došlo, že je nehodláme nějak přesvědčovat o nějakých našich názorech nebo dojmech, že chceme přinést pár informací, faktů a souvislostí, aby si mohli své názory postavit sami. A na pevnější půdě.

Máte nějakou oblíbenou oblast v Česku, která zároveň slouží jako dobrý příklad správného vztahu k přírodě?

Objeví se v novém seriálu: Milovice, Kozmické Louky, Josefovské Louky a tak dále, zkrátka ty krajinné prvky, které jednoznačně krajinu obohacují, zpestřují a uzdravují. Dnes, co se týká ochrany přírody, stačí relativně málo, ani drahé to nutně nemusí být. To času se nedostává. A prostoru. Jakýkoliv prostor, který přírodě „vrátíme zpět“, a přitom na něj nerezignujeme, aby jen zplaněl a zpuštl, je dnes mnohem cennější, než tomu bylo řekněme před čtvrtstoletím. Jsme silní. Je dobré nabýt tohoto sebevědomí a trochu ubrat.

Jaká krajina vás nejvíce rozezněla a jaká krajina ve vás nejvíce rezonuje?

Mám, možná kupodivu, rád postindustriální krajinu bývalého ostravsko-karvinského černouhelného revíru. Jednak má velký potenciál, jednak mi připomíná dětství, které jsem strávil na Sokolovsku, a taky je dobrým příkladem všemožných změn, kterými naše krajina prochází – že největší současné nebezpečí pro krajinu a přírodu představuje kombinace socialisticky sceleného a tržně bezohledného velkoplošného intenzivního zemědělství. Každá krajina i její malý výsek, obydlený vzácnými druhy živočichů a zarostlý neběžnými druhy rostlin, každé takové útočiště ve mně rezonuje. Ubývá jich. Jo, a Národní park Podyjí – tam jsem viděl některá živoucí a bohatá společenstva prvně v životě.

Č. A K. TECHNICKÉ PAMÁTKY ČESKÝCH ZEMÍ

Druhou řadou úspěšného cyklu Technické památky českých zemí opět provází Tomáš Hanák. Tentokrát se zaměří na inspirativní a okouzující technologie z dob rakousko-uherské monarchie. Zastoupeny budou památky různých odvětví, průmyslu, řemesel, služeb, oddechu i zábavy.

Námět: Daniel Krátký **hlavní kameraman:** Jakub Kolář **výkonný producent:** Pavel Plešák **kreativní producent:** Dušan Mulíček **režie:** Jakub Wehrenberg

ROZHOVOR S KREATIVNÍM PRODUCENTEM DUŠANEM MULÍČKEM:

Po téměř tříleté pauze se mohou diváci České televize těšit na další toulky po technických památkách. Na jaká místa a za jakými památkami jste se s Tomášem Hanákem vypravili tentokrát?

Druhá řada úspěšného cyklu Technické památky českých zemí má nově ve svém názvu připojeno „C. a k.“, což je zkratka „císařský a královský“. To znamená, že se druhá řada věnuje technickým památkám rakouského monarchie – od konce 18. století do roku 1918.

Čím je tato doba tak významná, že jste se rozhodli právě pro tento leitmotiv?

V této době technika a technologie proměnily skoro všechny aspekty lidského života. Dochovala se z ní řada jedinečných technických výtvorů, které odrážejí znalosti, zručnost a vynalézavost lidí 19. století. Je úžasné zjistit, že některé z technických vymožeností fungují a využívají se dodnes. Ale obdiv náš cyklus nesměruje jen k lidem minulých časů. Stejně tak se u památek setkáme s nadšenci, kteří staré technické skvosty znovu přivedli k životu.

Byly v té době české země významné?

České země se staly průmyslovým klenotem monarchie, vznikaly tu projekty, které byly technicky vyspělé, na úrovni světa. To je určitě smutná zpráva pro dnešek, kdy o potřebě technologických inovací víc mluvíme, než je uskutečňujeme. Snad náš cyklus dá příklad a povzbuzení, že nám, Čechům, to kdysi šlo. A pořad by měl být především doporučením pro výlety po Čechách, Moravě a Slezsku za konkrétními památkami: expozicemi, stavbami, stroji, vynálezy.

ROZHOVOR S TOMÁŠEM HANÁKEM:

Už z vašeho renovačního počínu ve středočeském Nížboru je zřejmé, že jste milovníkem historie a také techniky. Kdybyste žil v době mocnářství, jaký byste byl typ inženýra?

Třeba projektant nových smělych železnic. Nebo nových vodních děl – tím, proboha, nemyslím vodní děla pro potřeby totalitních režimů, ale přehrad, náhonů pro turbíny, gravitačních systémů... Hlavně bych ale chtěl být inženýrem, který všechno konzultuje s dalšími specialisty, mistry, ale též s řemeslníky – a nebojí se přiznat vlastní omyly či nedostatečné zkušenosti. Zkrátka to, co mi trochu chybí dnes.

Pokud byste mohl navštívit jakoukoli továrnu nebo dílnu z 19. století, kterou byste si vybral? Máte v paměti nějaký konkrétní stroj, stavbu nebo vynález z té doby, který byste rád viděl v akci?

Navštívili jsme toho tolik, že je opravdu těžko vybrat. Všechno bylo velkým či menším triumfem fištróna, vynalézavosti, nezbytné posedlosti i schopnosti využít přírodních zákonů a zdrojů. Opravdu bych si ale přál vidět starou pražskou čistírnu odpadních vod v Bubenči – jo, takzvanou „sračkárnu“ – v plném provozu, všechnu tu stavební, strojní i řemeslnou genialitu, důkladnost, nekonečné transmise, gigantické a až „verneovskyy“ krásné parní stroje, nedozírné klenuté odkalovací nádrže – magický realismus!

Technické památky českých zemí zahrnují stroje, které šlapou dodnes. Napadá vás něco z dnešní doby, co by mohlo mít stejnou životnost a fascinovat další generace? Nebo jsme se ocitli ve věku, kdy je vše na jedno použití? No, upřímně, nic mě nenapadá – ale jsem laik. Lajka moc dlouhou životnost, chudinka, neměla – ale který čokl dosáhl takové slávy? No, možná by bývala raději očurávala Kreml... Vesmírem krouží vysloužilý šrot, ještě nedávno „nabitý převratnými technologiemi“, ty ale rychle zmrtvěly. Na pobřežích Afriky leží rezavé vraky tankerů, gigantů budoucnosti... Fakt nevím. Stroje minulosti byly prostě dokonale funkční a přitom stále ještě srozumitelné, opravitelné, namazatelné, šrouby

dotáhnutelné, řemeny napnutelné. Novou aplikaci si dneska stáhnete do mobilu během vteřiny, ale až se zítra podělá nebo zastará, francouzák ani vazelína už vám nepomůže. Amen, konec mouder.

Jaké nejkurióznější nebo nejvtipnější zážitky jste při natáčení zažili?

Nic k výraznému popukání. Kuba Wehrenberg, režisér, i celý – opravdu fantastický! – štáb se tradičně dobře bavili mým celoživotním návykem ilustrovat průvodní slovo gesty, mácháním rukama – prý tím ušetříme za překlad do znakové řeči. Občas nastala potíž také v tom, že prostě nedokážu vykonávat dvě činnosti najednou, například jít po kolejích a přitom mluvit – ne, Hanák buďto jde, nebo mluví! Aby něco divákovi sdělil, musí se zastavit. Inu, v občance mám jasně napsáno: pohlaví mužské. Pohlaví ženské by šlo, mluvilo, přitom ještě upeklo dvojčtihodný koláč... Samozřejmě za současného sledování nějakého seriálu.

Která z památek druhého cyklu vás zaujala nejvíce, kam byste se rád vrátil, nebo doporučil jako tip na výlet?

Nechtějte to po mně, všechno bylo zajímavé. Něco zastrčené, bez výrazné propagace, založené jen na posedlosti „zachránčů“, něco už občas trochu zavánělo „podnikatelským záměrem“, atraktivitou pro výletníky a turisty. Ale pokaždé šlo o záchranu technických klenotů – hurá! Koneckonců, ať si vyberou diváci – ale rovněž čtenáři knihy, která i tentokrát o druhém cyklu našeho putování vyjde. Příjemné zážitky!

HLEDÁNÍ ZTRACENÝCH SVĚTŮ – JIŽNÍ KAVKAZ S ROMANEM ZACHEM

Průvodce Roman Zach bude konfrontován s tradicemi, které ovlivňují životy místních lidí v Gruzii a v Arménii. Pozná rozdílné kultury a dotkne se podstaty náboženských dogmat. Seznámí se s odlišným způsobem života, s pohanskými zvyky a prožije také chvíle duchovního spočinutí ve starém skalním klášteře. Vyzkouší si výrobu tradiční kachetinskou metodou a ochutná arménský koňak pod horou Ararat.

Režie: Otto Kallus **scénář:** Karolína Kočí **dramaturg:** Veronika Korčáková **vedoucí produkce:** Roman Blaas
 kreativní producent: Martina Šantavá **výkonný producent:** Roman Blaas
výrobce: Frmol s.r.o.

ROZHOVOR S ROMANEM ZACHEM:

Romane, přivezl jste si z Gruzie a Arménie nějaký speciální kulinářský zážitek?

Obě země nabízejí skvělou a rozmanitou kuchyni. Z Gruzie musím zmínit třeba šašliky, což jsou masa grilovaná na špízu, chačapuri – sýr zapečený v těstě či v bílém chlebu, chinkali neboli plněné knedlíky či taštičky s masovou náplní. V Arménii zase tradiční domácí chléb lavaš, ten se peče v hliněných pecích. Je znát, že gruzínská a arménská kuchyně podléhaly tureckému vlivu. I koření používají stejně rádi a v receptech často najdete ořechy, koriandr, granátová jablka a nejrůznější omáčky vyráběné z vinné révy, která se tam pěstuje. Za ochutnání stojí také masitá rajčata, která stačí osolit, zalít olivovým olejem a... jako když jíte řízek. Těch dobrot je fakt moc, přitom jíte jídla jednoduchá a obyčejná, ale výjimečná hlavně čerstvostí. Stalo se nám, že jsme nesnědli připravenou snídani, a hostitelé chtěli dát zbytek zvířatům. Požádali jsme je, aby nám to nechali na večeri, že by to byla škoda, a oni vůbec nechápali, jak bychom to mohli ještě jíst. Pro ně je čerstvost jídla nesmírně důležitá.

Z jiného soudku – zažil jste, jak je pro tyto národy důležitá víra?

Určitě. U nich zůstává víra živá, ale vládne tam v tomto směru velká různorodost a také tolerance. Připadá vám až neuvěřitelné, jak vedle sebe žijí, a vždycky žila, všechna ta náboženství – židé, muslimové i křesťané pospolu, a jak vedle sebe žijí také jejich svatostánky. Vírou je jejich život prodchnutý, to se týká i mladých lidí. Měli jsme třeba možnost zažít, že když se chystá svatba, týden předtím objíždějí ženich s nevěstou plus nejbližší svatebčané místa, na kterých se společně fotí. A nejde jim o fotogeničnost místa, rozhodně nehledají třeba kopec s romantickým výhledem, ale cestují za nejrůznějšími kostely, kláštery, chrámy a dalšími památkami, které charakterizují jejich starobyklou kulturu, místa jsou pro ně z mnoha důvodů

důležitá a touží být s nimi nebo v jejich kulísách v takovém okamžiku zvěčnění. Víra je pro tyto národy zkrátka nesmírně důležitá.

Zažil jste něco velmi specifického, na co nikdy nezapomenete?

Takových zážitků bylo víc, za ten největší však považuji výstup na nejvyšší horu Arménie – Aragac. Byla to moje první čtyřtisícovka a výstup na ni opravdu bolel. Byla to dřina a už když jsem viděl svého průvodce a jeho trekové boty, hůlky, jeho přípravu, a pak jsem spočinul očima na svých botaskách, měl jsem maličko pochybnosti. Ale věřil jsem, že to dokážu. Pak jsem ale zjistil, že to fakt bolí, vidím vrchol, jenže cesta nijak neubývá, a ještě navíc mě začali předbíhat mladí kameramani... O to víc jsem se cítil šťastný, když jsem na vrchol dopadl. Musel jsem si ale přiznat, že ze mě už asi vysokohorský horolezec nikdy nebude, přestože mám hory a skály rád. Tady byla ale najednou ta moje pokora. Taky jsem už jednou provždy vyloučil z našeho rodinného slovníku často používané slovo dobyto! Protože hora vás buď k sobě pustí, nebo ne. Dobýt ji nemůžete.

Jaký byl první dojem, když vás k sobě hora pustila a vy jste stanul na vrcholu čtyřtisícovky?

Přesně na tuhle otázku jsem měl hned odpovědět do kamery. Ale to nešlo, jak jsem byl dojatý. Navíc ten pětihodinový výstup bolel natolik, že jsem si sáhl, jak se říká, asi až na dno. Nechci přehánět, lidé lezou výš, ale ve mně se tím dojetím hnuly silné emoce a propojily se spolu s obrovským respektem vůči přírodě. Najednou jsem zjistil, že jsem takhle malinký. Bylo to silné. Hodně silné.

Našel jste v těchto místech ztracené světy?

Objevíli jsme skutečně unikátní místa, která ale pomalu mizí a jednou zmizí zcela. Může za to také fakt, že do Gruzie už létá přímý spoj, jezdí se tam na prodloužené víkendy zejména v zimě za freeride lyžováním, proto se ta středověká místa postupně mění na alpské vesničky. Turismus si prostě počíná neúprosně, je tedy na místě být zvědavý a chtít tahle místa navštívit, vidět, zažít. Není to ještě úplně ztracené...

PO PROUDU ČESKÝCH ŘEK

Jeden z nejkrásnějších pohledů na krajinu je prý z ptačí perspektivy. Mocně působivé záběry z dronu nabídnou místopisný cyklus, který zachycuje okolí českých, moravských a slezských řek. V každém díle takto představí jednu řeku. Dlouhému toku Vltavy se věnují dvě epizody. V dokumentární sérii je originálním způsobem zachycena krajina, obce, kulturní i technické památky na březích a život lidí v blízkosti řek. Kamery dronů zachytily třeba ranní probouzející se kemp, rybáře, kteří vyjíždějí na loďce na lov, městské slavnosti nebo opravu mostu.

Námět a režie: Lukáš Franta **kreativní producent:** Dušan Mulíček **výkonný producent:** Pavel Plešák

NAŠE GENERACE

Rozdíly mezi generacemi, pro které se stále častěji používají označení jako babyboomers, Generace X, mileniálové a gen Z nabídnou dokumentární cyklus Jany Počtové. Jak generační znaky ovlivnila dobová politická a ekonomická situace? Jak je profilyvaly nastupující nové technologie? To jsou jen některé z otázek, na něž se autorka snaží odpovědět. Nabízí pohled na to, jak příslušníci odlišných generací prožívají svět, realitu, vztahy, práci a lásku. Divákům pomůže přehledně se vyznat v současných čtyřech generacích a jejich soužití v jednom světě.

„Naším cílem je představit jednotlivé generace od poválečných baby boomers po tzv. zetkaře. Je zřejmé, že žádná generace nepředstavuje jakousi sourodou skupinu stejně myslících lidí, najdou se ale jistá kritéria, která jsou pro ně charakteristická, mimo jiné už tím, že vyrůstali ve stejných historických a kulturních podmínkách. Svět se v novém miléniu zásadně proměnil a s ním i životní postoje a styl, priority, hodnoty. A zdá se, že v poslední době se mezigenerační propast, která tu byla v nějaké míře vždy, prohloubila. Čím to je? Co nás v životě ovlivňuje? I nad tím se v sérii zamýšlíme spolu se zástupci rozličných generací, sociology, historiky a dalšími odborníky. Nečekejte ale dlouhé, nudné disputace, seriál si udržuje tempo, nadhled i vtip. Naší ambicí nebylo najít jednoduché odpovědi, ale pokusit se přispět k tomu, jak jednotlivým generacím lépe porozumět,“ říká k dokumentárnímu cyklu dramaturgyně Rebeka Bartůňková.

Scénář a režie: Jana Počtová **dramaturgyně:** Rebeka Bartůňková **kreativní producentka:** Martina Šantavá **výkonný producent:** Roman Blaas

PO NÁS POTOPA NEBUDE

Zábavný průvodce po naší neudržitelné současnosti s konkrétními případy, radami a návody, co s tím můžeme a musíme dělat. Cyklus propojuje obecné problémy udržitelnosti s chováním běžných rodin. V každém díle se představí jiná rodina z různých koutů Česka i ze zahraničí. Pro každé téma si průvodce pořadem profesor Vladimír Kočí přibere do týmu experta, jenž hledá udržitelná řešení pro modelovou rodinu. Každá epizoda má jedno téma, například voda, energie, odpady, recyklace, potraviny a spotřeba, oblečení a móda, mobilita a doprava, životní cyklus produktů či bydlení a stavebnictví. „Udržitelnost je zásadní téma dnešní doby, ale mnoho lidí nemá o konkrétních problémech a řešeních dostatek informací. Pořad pomůže divákům přiblížit, co udržitelnost skutečně znamená, jak se týká každého z nás a proč je důležité o ní usilovat, mimo jiné může diváky motivovat k reálným změnám, například k snížení spotřeby energie nebo k omezení zbytečných nákupů,“ prozrazuje k cyklu kreativní producent Petr Mühl.

Scénář a režie: Bára Kopecká, Barbora Chalupová, Hana Nováková a Ondřej Šálek **dramaturgyně:** Jana Marxtová **kreativní producent:** Petr Mühl **výkonná producentka:** Klára Dražanová

MISTŘI MEDICÍNY III.

Třetí řada oblíbeného cyklu představí další řadu významných osobností nejen na operačních sálech a při vizitách, ale i v osobních životech. Přinese životní příběhy lidí, které mnohdy obdivujeme a vážíme si jich. Svoji profesi milují a vykonávají ji bez ohledu na čas a odměny. Předkládáme divákům třetí pokračování seriálu o předních lékařích, ale i o lidech mnohdy populárních, empatických, inteligentních, zkušených, o lidech se smyslem pro humor, o lidech charismatických a vyhledávaných.

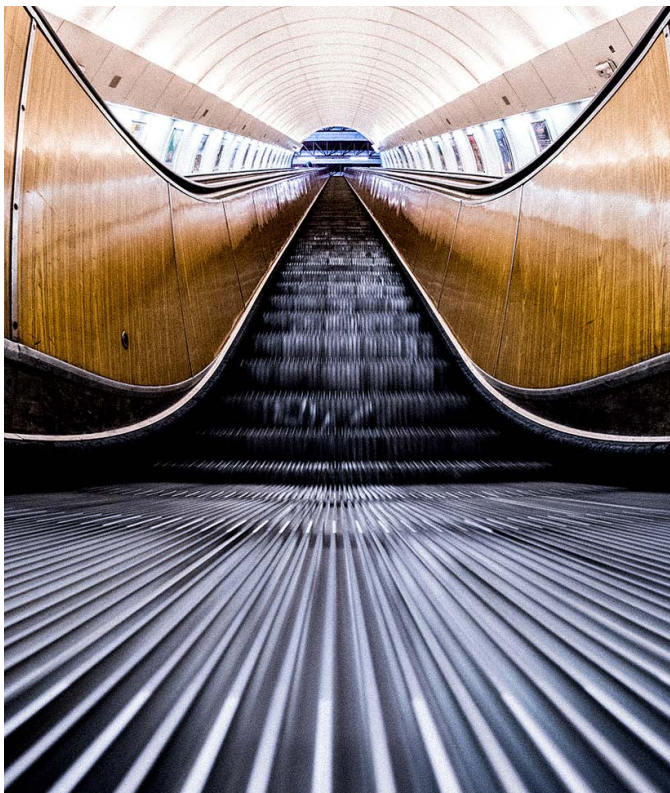
Námět: Viktor Polesný **kreativní producentka:** Alena Müllerová **výkonný producent:** Jiří Vlach

METROKOSMOS

Pětidílná dokumentární série nabídne důkladný pohled na metro v pěti metropolích Evropy. Jednou z nich bude Praha, jejíž podzemní dráze se zde dostane srovnání s metrem v Berlíně, Neapoli, Paříži a ve Vídni.

Námět a scénář: Timo Novotný **výkonná producentka:** Barbora Svobodová **kreativní producentka:** Markéta Štinglová

STEZKA ČESKEM II.

Druhá série cestopisných dokumentů o nové subkultuře „stezkařů“, osobní svobodě, krajině, historii, lidech, setkávání, poznávání i sebepoznání během putování unikátní Stezkou Českem. S mottem „Stezku Českem může jít každý“ se trasa stala novým symbolem. Putují po ní sváteční chodci, skalní turisté, sportovci, handicapovaní, matky s dětmi, lidé se psy, kočkami i koňmi, staří, mladí, silní, slabí, stateční i bojácní. Série navazuje na stejnojmenný desetidílný cyklus, který se věnoval severní části projektu. Zatímco v první řadě putoval Miroslav Vladyka ze západu na východ, v této sérii se vydá opačným směrem.

Námět: Šárka Maixnerová, Ivana Lokajová **výkonná producentka:** Olga Grossmannová **kreativní producentka:** Lenka Poláková **režie:** Šárka Maixnerová

NOVINKY NA DĚČKU

NEJLEPŠÍ DEN

„Co by se asi tak stalo, kdybychom spojili dítě a seniora, kteří se ale vůbec neznají? A dali jim za úkol pro toho druhého vymyslet ten nejlepší den?“ Tak shrnuje v úvodních titulcích princip pořadu Nejlepší den komentář mimo obraz. Formát na pomezí žánrů dokumentu a reality TV stojí na autenticitě zážitků a prožívaných emocí. Jak to dopadne, když se myslivec a hudebník Honza postaví po padesátileté pauze s hokejkou na brusle? Ocení dospívající boxerka Julie adrenalinovou výzvu v podobě letu ultralehkým letadlem?

„Chtěli jsme hravou formou konfrontovat světy obou generací, zjistit, co mají společného, a třeba také zbourat nějaké předsudky, které mohou mít děti vůči seniorům a naopak,“ vysvětluje dramaturg Jan Gregor. Pětidílnou sérii natočil režisér Janek Jirků (S Jakubem v Africe, TvMiniUni, Proč právě my?).

Scénář: Lenka Vrbová **kamera:** Adam Olha **dramaturg:** Jan Gregor **kreativní producent:** Luděk Horký **výkonný producent:** Petr Nezval **režie:** Jan Jirků

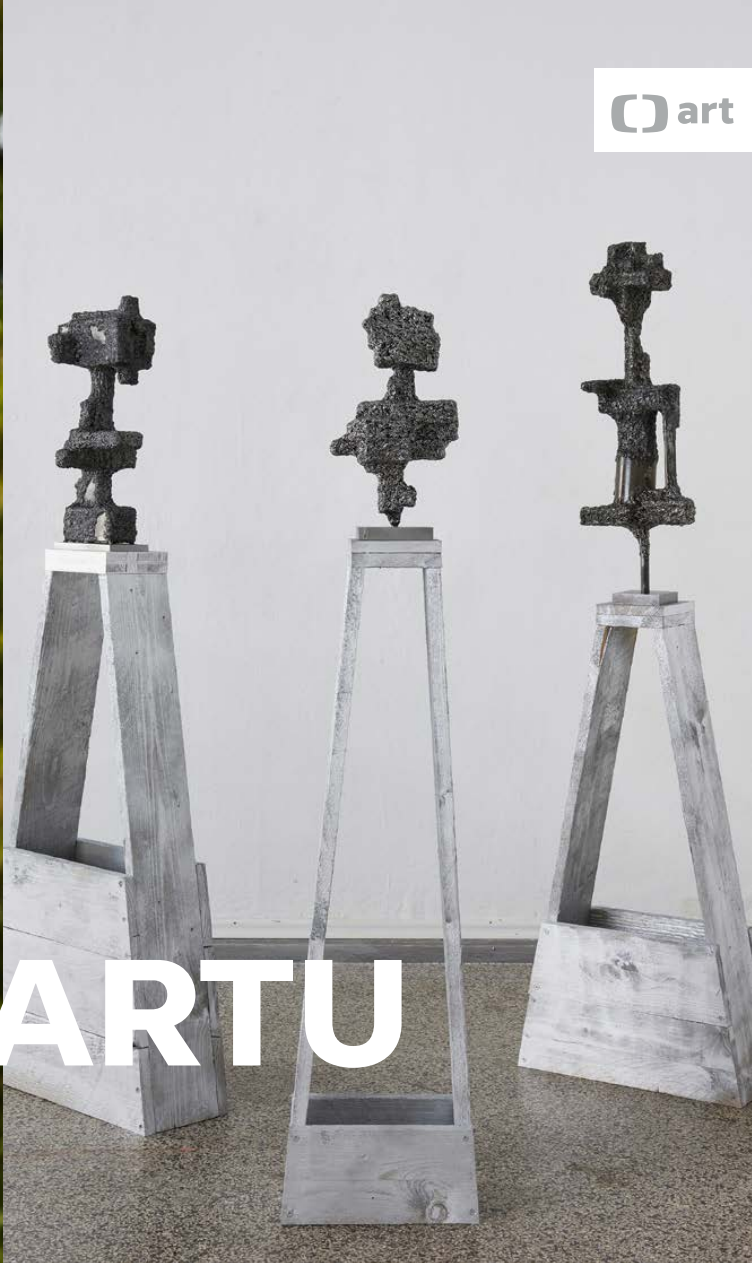
TY BRĎO!

Nová řada oblíbeného dětského seriálu Ty Brďo! přináší pokračování dobrodružného poznávání světa prostřednictvím hlavního hrdiny, animovaného Brďa. Zvědavý Brďo zůstává pořád malým chlapcem, ale jeho otázky jsou stále komplikovanější a jeho znalosti se prohlubují. Své nové objevy a vědomosti o světě kolem nás Brďo a jeho přátelé divákům předávají pomocí pohádek, hádanek a vyprávění. „V populární televizní encyklopedii Ty Brďo! na jaře otevřeme kapitoly věnované lidským vztahům a emocím,“ říká pověřená kreativní producentka Kamila Teslíková. „Malým divákům a jejich rodičům budeme vyprávět o lásce, moci, beznaději, strachu, ale zaměříme se rovněž na vztahy v rodině, charitu či hrdinství. Atraktivní ztvárnění takto abstraktních pojmů bylo náročné, pro autory to znamenalo jistou sebereflexi, kterou diváci, doufám, ocení. Doporučuji sledovat společně s celou rodinou nebo kamarády!“ Dodává Kamila Teslíková.

Scénář a režie: Vladimír Mráz **kamera:** David Červený **text:** Eliška Mrázová **šéfproducentka:** Markéta Grossmanová **šéfdramaturg:** Matrcel Nevín **kreativní producentka:** Kamila Teslíková

Slavíme 60 let s Večerníčkem. Dětské diváci se mohou těšit na premiérové pokračování seriálu Jezevec Chrujda a na řadu nejoblíbenějších Večerníčků, které Česká televize v uplynulých šedesáti letech vysílala. Na obrazovkách ČT :D se objeví velšský hraný seriál BEX. Kromě toho budou nejmladší diváci moci sledovat britskou pekařskou soutěž dětí ve věku od 9 do 15 let Junior Bake Off.

PROJEKTY NA ARTU

KRAJINOU SOCH

Oblíbený herec, moderátor a hudebník Robert Nebřenský se jako milovník soch ve veřejném prostoru vydává kabrioletem za nejatraktivnějšími objekty současného českého sochařství.

Scénář a režie: Patrik Ulrich **kamera:** Jan Kniže **šéfdramaturg:** Marcel Nevín **kreativní producentka:** Lenka Poláková **výkonná producentka:** Olga Grossmanová

REŽISÉR PATRIK ULRICH:

Kde a jak vznikl nápad na cyklus Krajinou soch?

Prvotní inspirací pro vytvoření tohoto cyklu byla návštěva Národního památníku odposlechu Radomíra Dvořáka, tedy umělce, který se krom tvorbou klasických soch zabývá i realizací skalních reliéfů do žulových lomů. Když jdete kolem jeho díla v přírodě, máte pocit, že jste v pohádce. Od Radomíra Dvořáka už byl pak jen krok k dalším sochařům a cyklus byl na světě.

Co pro vás bylo největší motivací?

Při tvorbě scénářů si vždycky kladu otázku, zda nevytvářím něco, co už televizní divák viděl, nebo něco, kde bych se sám opakoval. Mojí motivací k vývoji a realizaci tohoto projektu bylo především to, že toto téma – tedy sochy v přírodě a veřejném prostoru ještě žádný televizní tvůrce v minulosti takhle komplexně nezpracoval. Netvrdím, že je to něco originálního, nicméně Česká republika je v tomto uměleckém oboru velmi plodná. Při každé delší procházce přírodou nebo městskou krajinou můžete narazit na nějaké sochařské dílo a když jste tam ještě společně s Jaroslavem Rónou nebo Kurtem Gebaue-rem, kteří o své tvorbě tak působivě vypráví, máte okamžitou chuť začít točit.

Přináší cyklus nějaké poselství?

Svět umění se v 21. století extrémně proměňuje. Místo hudby slyšíme jen zvuky, místo malby vidíme jen barvy a místo soch začínáme nalézat ve veřejném prostoru pouze tvary. Je to přirozený vývoj umělecké tvorby, nicméně jako milovník starých forem jsem chtěl zaznamenat ještě poslední znaky klasického řemesla a původní podstaty zkrášlování veřejného prostoru. Nikdo samozřejmě nepočítá, že se z našeho světa stane během pár desítek let pustina, ovšem krásné figurální umění se z naší společnosti pomalu vytrácí, a to logickým vývojem lidského usilování. Abychom však náš veřejný prostor dokázali nadále opečovávat, mohli bychom se inspirovat právě tvorbou zmíněného Gebauera, Róny nebo následné generace v čele s Davidem Černým, či Paulinou Skavovou, kteří stále upřednostňují veřejný prostor před sebou samým (i když by se to u Černého nemuselo zdát) a inspirují nás k objevení druhého

i třetího plánu veřejného prostoru. I díky sochám totiž můžeme více detailněji a komplexněji pozorovat naši krásnou přírodu a architekturu.

Jak vnímali natáčení samotní umělci?

Bylo mi velkým potěšením přivést pana Gebauera, Rónu, nebo Dvořáka (v některých případech i po několika desítkách let) zase zpět na místa jejich činů. Probudil jsem v nich trochu nostalgické vzpomínky, o to bylo natáčení s nimi dojemnější a pravdivější. I když jsme měli v mnohých případech pevně daný scénář, často své vyprávění mistři v těchto případech okořenili nějakou osobní reflexí nebo detailem, o kterém mi předtím vůbec neřekli. Proměny některých míst sochaře dokonce inspirovaly k tomu, že začali uvažovat o realizaci dalšího nového díla v okolí a často byli překvapeni, že si díky našim společným výletům za sochami uvědomili, jak velké dílo po nich ve veřejném prostoru zůstane.

MODERÁTOR A PRŮVODCE ROBERT NEBŘENSKÝ:

Projekt Krajinou soch představuje českou sochařskou elitu a snaží se ukázat jejich dílo v plenéru. Jak vnímáte tuhle autorskou ambici?

Záměr přiblížit sochařské umění veřejnosti je mi velmi sympatický. Líbí se mi, že v tom přibližování jsme doslovní a ukazujeme, že na sochy ve veřejném prostoru je možné pohlédnout zblízka, dotknout se jich a zažít s nimi vlastní příběh. Stojí samy v prostoru, ale nejsou odtažitě. Čekají na naši návštěvu a přímo touží po naší lidské pozornosti, chtějí se podělit o své vyzářování, aby mohly vyprávět, vyprávět pro nás... Tím, že naše výlety za sochami přibližují také jednotlivé tvůrce a jejich příběhy, odhalují také myšlenky, touhy a sny, které stály u vzniku každého z děl a ukazují se, že sochy jsou něco jako naše prodloužené lidství, zastavené v čase. Díky této sérii se divák může dozvědět, že v naší republice žijeme vlastně v dosti solidní, volně přístupné a inspirativní umělecké galerii.

Jaká pro vás byla setkání s autory a jejich dílem?

Neboť se s několika sochaři osobně znám, vím, že jsou to lidé originální a svérázní. Tím, jak pracují tisíce hodin v samotě, jejich nevšednosti se v nich dále prohlubují. Je to zvláštní sorta lidí, která disponuje osobnostní hloubkou, ať se navenek projevují jakkoli. Neodradilo by mě, kdybychom si nerozuměli ihned. Byl jsem však překvapen, jak snadné bylo dosáhnout s nimi právě lidského porozumění, ačkoli s každým to mělo jiný průběh, a jak rychle jsem si, i ty pro mě nové, hluboce oblíbil. Pokud jde o dílo, stalo se mi v průběhu natáčení několikrát, že jsem byl, díky poodhalení myšlenkového pozadí, autenticky dojat a zůstal stát v pokoře...

Podělil byste se o nějakou emoci z natáčení?

Ano, týká se formální stránky. Všeobjímající emocionální dojem, je úsměv pro veteránský červený kabriolet Škoda Felicia (v laskavé péči jejího majitele Pavla Kaliny), který jsme inkasovali napříč celou Českou republikou. Každý, kdo spatřil v průběhu natáčení tento automobil, rozzářil se v úsměvu, a i když jde jen o stylizaci a atraktivní nadsázku, rád bych

věřil, že něco z těchto pozitivních emocí se přeneso také do vnímání celého našeho pořadu.

SOCHAŘKA PAULINA SKAVOVÁ:

Projekt Krajinou soch představuje českou sochařskou elitu a snaží se ukázat jejich dílo v plenéru. Jak vnímáte tuhle autorskou ambici?

Projekt Krajinou soch je zajímavým a významným příspěvkem k dialogu mezi současným sochařstvím a krajinou, tak to jako sochařka vnímám a velmi cením. Ambice představit českou sochařskou elitu v kontextu plenéru reflektuje nejen estetické kvality jednotlivých děl, ale také jejich schopnost interagovat s prostředím a oslovit diváka v neformálním, přirozeném prostředí. Tento přístup ukazuje sochařství nejen jako objekt pro galerie, ale jako živý prvek, který může být součástí krajiny, městského prostoru nebo volné přírody. Takové umístění uměleckých děl může podpořit jejich přístupnost a zároveň nabídnout nový úhel pohledu na díla, která jsou často v interakci se světlem, počasím, a dokonce i s místní komunitou. Samotná prezentace tedy spočívá nejen v estetickém působení na diváka, kolemjdoucího, ale i v přesahu – v proměně krajiny v galerii pod širým nebem, kde umění není pasivním objektem, ale dynamickou součástí prostoru. Tento projekt také připomíná důležitost umění jako prostředku k oživení veřejného prostoru, a to nejen pro odbornou veřejnost, ale i pro běžné kolemjdoucí, kteří se mohou stát spontánními diváky.

Pro diváky bude jistě cenné a zajímavé znát příběhy související s vašimi sochami. Jaké to bylo pro vás mluvit o svém dílu?

Mluvit o svém díle je vždy specifický zážitek, doslova jde o kůži na trh. Na jedné straně je to příležitost podělit se o hlubší vrstvy svého tvůrčího procesu, vysvětlit, co mě inspirovalo, a přiblížit divákům myšlenky, které jsem do soch vtiskla. Na druhé straně však někdy cítím, že slova nemohou plně vystihnout to, co sochy říkají samy. Každý divák má právo na vlastní interpretaci, a právě ten osobní zážitek je podle mě na umění to nejcennější. Je to trochu jako sdílet osobní příběh – odhalujete něco velmi intimního, co jste vložili do

hmoty a formy. Ale zároveň mě baví sledovat, jak různí lidé reagují a nacházejí v mé práci významy, které jsem možná ani nezamýšlela. Tento dialog s diváky je pro mě nesmírně obohacující.

Autoři se snaží nabídnout tvůrcům příležitost, aby mohli vysvětlit své motivace případně určitá poselství ukrývaná v jejich sochách. Bylo pro vás natáčení v tomto ohledu zajímavé?

Ano, natáčení zaměřené na to, aby tvůrci mohli vysvětlit své motivace a poselství, je velmi zajímavé. Umožňuje totiž nahlédnout do tvůrčího myšlenkového procesu, který často zůstává skrytý za hotovým dílem. Sochy mohou nést hluboké symbolické významy nebo odrážet osobní zážitky, pohledy na svět a vyprávět autentické příběhy, které se vážou k historii nebo k místu. Dát autorům prostor k vyjádření umožňuje divákům nejen lépe porozumět jejich práci, ale také se s ní emocionálně spojit. Tento dialog mezi umělcem a publikem tak otevírá další rozměr umělecké tvorby, který je inspirující a obohacující.

TALENTY

Portréty současných osobností, jejichž jméno není většinou společnosti známé, ale ve svém oboru již něčeho dosáhli. Zároveň chceme ukázat, jaká ta jejich cesta vlastně je a jak jejich díla vznikají. Nechávejí nás nahlédnout do procesu samotné tvorby. „V minimalistických výrobních podmínkách vznikl cyklus, který přibližuje umělce, kteří jsou často známější v zahraničí než u nás a naši pozornost si rozhodně zaslouží: Tomáš Roubal, Eliška Monsportová, Monika Žáková, Eliška Konečná, František Jungvirt, Tadeáš Podracký, to jsou hrdinové Talentů,“ upřesňuje kreativní producentka Martina Šantavá.

Režie: Allan Šubert **scénář:** Allan Šubert hlavní **kamera:** Allan Šubert, Tomáš Schäfer **dramaturg:** Martina Šantavá **vedoucí produkce:** Roman Blaas kreativní **producentka:** Martina Šantavá výkonný **producent:** Roman Blaas **výrobce:** Frmol s.r.o.

VARHANNÍ NEJ II

Druhá řada úspěšného cyklu bude opět objevovat varhany, tentokrát mimo církevní prostory. Jde o překvapivě širokou škálu nástrojů, vybudovaných pro rozmanité účely, často v překvapivém architektonickém kontextu staveb, do nichž jsou situovány.

Scénář: Michal Humpal **dramaturg:** Jan Tengler **kreativní producentka:** Lucie Kapounová **výkonný producent:** Jiří Merunka **režie:** Jakub Kolář

IKONY KAMILA STŘIHAVKY

Třetí řada oblíbeného cyklu představí další řadu významných osobností nejen na operačních sálech a při vizitách, ale i v osobních životech. Přinese životní příběhy lidí, které mnohdy obdivujeme a vážíme si jich. Svoji profesi milují a vykonávají ji bez ohledu na čas a odměny. Předkládáme divákům třetí pokračování seriálu o předních lékařích, ale i o lidech mnohdy populárních, empatických, inteligentních, zkušených, o lidech se smyslem pro humor, o lidech charismatických a vyhledávaných. „Pokračování úspěšného cyklu Ikony Kamila Střihavky opět nabídne celou řadu výjimečných hudebních osobností. Kamil Střihavka v nich opět dokazuje, že je výborným průvodcem naší hudební scénou a díky tomu se dozvíme celou řadu zajímavých i méně známých skutečností o jednotlivých interpretech,“ řekl kreativní producent Jiří Hubač.

Šéfdramaturgyně: Lucie Kapounová **kreativní producent:** Jiří Hubač **výkonná producentka:** Štěpánka Holubová **režie:** Miloslav Levek

VELKÉ OPERNÍ HLASY V NEDĚLI VEČER NA ČT ART

Nedělní večery na ČT art budou patřit světovým operním pěvcům. Hvězdná jména minulosti i současnosti se představí ve svých největších rolích. Od 12. 1. 2025 vždy v neděli ve 20:15 na ČT art.

Přehlídku operních velikánů odstartuje Luciano Pavarotti, kterého mimo jiné uvidíte v Pucciniho Bohémě ze záznamu z Metropolitní opery v New Yorku, ve Verdiho Maškarním plese a v Rekviem. Milovníci opery se dále mohou těšit na hvězdná jména jako Plácido Domingo, Maria Callas, Jonas Kaufmann, Mirella Freni, nebo Bryn Terfel. Samozřejmě nebudou chybět ani dvě česko-slovenské operní hvězdy. Gabriela Beňačková v roli Mařenky ve Smetanově Prodané nevěstě, v titulní roli Janáčkovy opery Věc Makropulos a ve Dvořákově Svatební košili. Edita Gruberová v Mozartově Kouzelné flétně a v Rigolettu.

ZAHRANIČNÍ FILMY A SERIÁLY NA ČT

SRDCE

Sny, ambice a lásky personálu kardiologického oddělení nemocnice Le Molinette v Turíně na sklonku 60. let. Italský seriál (2021)

Režie: Riccardo Donna **hrají:** P. Fogliattiová, M. Martari, D. Pecci, A. Gherpelli, B. Panconiová a další

KAŽDÝ DEN SE RODÍ ŽIVOT

Sestřičky a lékaři porodnického oddělení jsou každý den svědky radosti, trápení a všedních zázraků. Dánský seriál s hvězdou Sofie Gráblovou v hlavní roli (2022).

Scénář a režie: Lone Scherfigová **dále hrají:** P. S. Hagen, M. Jankovicová, S. Ditlevsenová, A. Firouzi a další

VYŠETŘUJE IMMA TATARANNI

Není jednoduché s ní pracovat, není jednoduché s ní žít. Vanessa Scalerová v roli neústupné vyšetřovatelky v italském kriminálním seriálu (2019).

Režie: Francesco Amato **dále hrají:** A. Lapice, M. Gallo, B. Ronchiová, C. Buccirosso, A. Azzaritiiová a další

NABÍDKA

Jeden z nejslavnějších filmů, který se málem nenatočil. Unikátní pohled do zákulisí Hollywoodu o pozadí komplikovaného vzniku a natáčení klasického filmu Kmotr podle románu Maria Puza. Oceňovaný americký koprodukční seriál podle vzpomínek producenta Alberta S. Ruddyho (2022).

Režie: A. Arkin, C. Buksey, D. Fletcher a G. Horder-Paytonová **hrají:** M. Teller, D. Fogler, B. Gorman, C. Hanks, G. Ribisi, J. Templeová, P. Gallo, L. Ferrigno, A. Ippolito a další

A photograph of a cinema hall with rows of blue seats. The lighting is dim, with a bright light source in the upper right corner creating a lens flare. The text "Z KINA DO TELEVIZE" is overlaid in white, bold, sans-serif font across the middle of the image.

Z KINA DO TELEVIZE

Z KINA DO TELEVIZE

SUCHO

Dva sousedské klany a dva zcela rozdílné přístupy k životu. Zatímco Viktor jde ve šlépějích svého dominantního otce a vede svůj agropodnik se snahou o maximální zisk, Josef bojuje donkichotsky proti všem výtoky moderní civilizace a vlastním dětem zakazuje mobily i internet. Co se stane, když do dlouhodobě napjatých vztahů obou patriarchů vstoupí láska jejich dětí? Naděje na uzdravení na poli mezilidských vztahů i vyprahlé krajiny přinese do života několika hrdinů až mezní událost.

Hrají: Dorota Šlajerová, Tomas Sean Pšenička, Magdaléna Borová, Martin Pechlát, Marek Daniel, Judit Pecháček, Bolek Polívka, Gabriela Míčová, Marie Ludvíková, Marek Taclík a další **scénář a režie:** Bohdan Sláma **kamera:** Diviš Marek **střih:** Jan Daňhel **hudba:** Jakub Kudláč **zvuk:** Sebastian Schmidt, Olaf Mehl, Marek Poledna **architekt:** Jan Vlasák **výtvarnice kostýmů:** Zuzana Bambušek Krejzková **umělecký maskér:** Jaroslav Šámal **dramaturgie:** Martin Daniel, Ivan Arsenjev **producent:** Negativ – Pavel Strnad, Petr Oukropec **koproducenti:** 42film, Artileria, Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček

LESNÍ VRAH

Minimalistické kriminální drama na motivy skutečných událostí sleduje poslední rok života jednoho z nejznámějších českých sériových vrahů. Ten v roce 2005 zavraždil v lese tři náhodné kolemjdoucí. Lesní vrah, jak se mu přezdívá, pracoval jako policista, vyhrál v soutěži Chcete být milionářem a měl nadprůměrně vysoké IQ. Případu se dostalo velké pozornosti nejen proto, že měl v plánu vystřílet pražské metro, ale také z toho důvodu, že svůj motiv nikdy zcela neprozradil.

Hrají: Michal Balcar, Jaroslav Mendel, Tomáš Drápela, Marie Horáčková-Turková, Andrei Toader, Eliška Bašusová, Martin Janouš, Eliza Roth, Lukáš Venclík, Martin Davídek a další **režie:** Radim Špaček **scénář:** Zdeněk Holý **hudba:** Marzena Majcher **střih:** Jaroslav Kamiński **kamera:** Oleg Mutu **producent:** Vernes – Zdeněk Holý **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Alena Müllerová, Soundsquare, BFILM s.r.o., Kijora Film a Avapost Media

MANŽELÉ STODOLOVI

Temný milostný příběh inspirovaný životy skutečného manželského páru sériových vrahů. Jaroslav a Dana žijí v poklidné vesnici, kde se všichni obyvatelé dobře znají. S vidinou snadno získaných peněz se rozhodnou okrást osamělého starého souseda, kterého při tom Jaroslav zabije. K jejich překvapení policie přijme násilnou smrt důchodce skoro automaticky jako nešťastnou náhodu a dál se o případ nezajímá. To Stodolovi přivede k myšlence, že senioři jsou snadnými oběťmi nejen pro drobné krádeže, ale i vraždy. Pokračují v okrádání a v nejkrutějších zločinech. Brutální vraždy úzce souvisely s jejich vztahem, jsou obrazem závislosti a vzájemné manipulace, z nichž ani jeden nemohl vyjít vítězně.

Hrají: Jan Hájek, Lucie Žáčková, Barbara Lukešová, Martina Jindrová a další
režie: Petr Hátle **scénář:** Petr Hátle, Tomáš Hrubý **kamera:** Prokop Souček
hudba: Adam Levý **střih:** Jakub Podmanický, Šimon Hájek **zvuk:** Adam Levý **producent:** nutprodukce – Tomáš Hrubý **koproducenti:** Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, nutprodukcia

NĚMÁ TAJEMSTVÍ

Vztahové drama s kriminální zápletkou se dotýká afázie, poruchy řeči, ke které dochází v důsledku mrtvice nebo po těžkém úrazu hlavy. Veterinář Martin po těžkém úrazu přijde o možnost komunikovat se světem. Kolem ale zůstaly všechny důležité ženy jeho života: manželka Erika, maminka Dana a koňařka Jana, jejíž kůň zranění způsobil. Právě tyto tři ženy vyprávějí Martinův příběh. Každá má však svou verzi událostí. Když Martin zemře, o případ se začne zajímat policie. Postupně se odkrývají skrytá tajemství, staré křivdy, traumata a překvapivé lži.

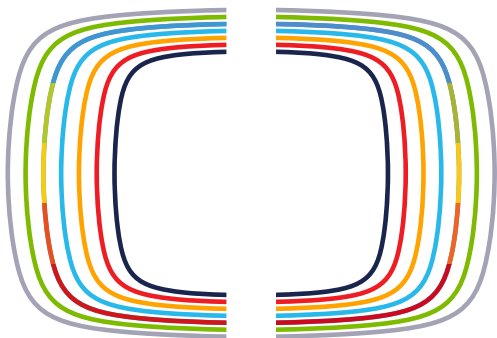
Hrají: Marián Mitaš, Jana Plodková, Milena Steinmasslová, Magdalena Borová, Filip Zvolenský, Igor Chmela, Jan Révai, Jiří Havelka **režie:** Tomáš Mašín **scénář:** Alice Nellis **castingová režisérka:** Maja Hamplová **kamera:** Anna Smoroňová **masky:** Adéla Anděla Bursová **kostýmy:** Tereza Kopecká **výprava:** Oliver Růžička **hudba:** Karel Havlíček **střih:** Michal Hýka, Filip de Pina **zvuk:** Ivo Broum **architektka:** Mariana Kuchařová **producent:** DonArt Production – Jiří Tuček **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Helena Uldřichová

TANCUJ MATYLDO

Příběh inspirovaný skutečnou událostí. Uzavřený Karel žije ve světě řádu a striktních pravidel, v němž nezbývá mnoho místa pro empatii. Svou extrovertní a bohémskou matku Matyldu, bývalou barovou zpěvačku, navštěvuje víceméně z povinnosti. Matylda přijde nečekaně o byt a Karlovi nezbyde než ji vzít k sobě. Jejich soužití pro něj ale znamená katastrofu. U Matyldy začíná propuknout Alzheimerova choroba. Jako možné řešení se nabízí, že o svéráznou babičku bude pečovat Karlův syn Pavel, nezodpovědný floutek. Společná domácnost tří rozdílných temperamentů různých generací přináší řadu humorných momentů, s postupujícími příznaky nemoci spíše tragikomických. Karel a Pavel na první pohled bezvýhodnou situaci nevzdají a tím udělají něco důležitého nejen pro Matyldu, ale také sami pro sebe.

Hrají: Karel Roden, Regina Rázlová, Mario Šoposki, Zuzana Kanócz, Eva Leinweberová a další **režie:** Petr Slavík **scénář:** Nataša Slavíková, Petr Slavík **kamera:** Martin Štrba **střih:** Vladimír Bezděk **hudba:** Michal Pavlíček **zvuk:** Miroslav Hřebejk **architekt:** Adam Pitra **kostýmy:** Katarína Štrbová Bieliková **masky:** Andrea McDonald **dramaturgie:** Martin Ryšavý, Martin Daniel, Benjamin Slavík **producent:** Phoenix Production – Nataša Slavíková **koproducenti:** Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, Virus Film, RTVS, i/o post

**ČESKÁ TELEVIZE
ZVE DO KINA**

ČESKÁ TELEVIZE ZVE DO KINA

TICHÁ POŠTA

Dobrodružný rodinný film Tichá pošta se odehrává v zasněžených Krkonoších na sklonku německé okupace. Skupinka dětí zachraňuje sestřeleného francouzského pilota, kterého našla v lese. Jejich akce připomíná princip známé hry na tichou poštu – zraněného pilota si děti mezi sebou předávají z jedné horské vesnice do druhé, podobně jako utajenou zprávu ve škole. Hrají ale riskantní hru, protože proti nim stojí smrtelně nebezpeční vojáci okupační armády, musí přelstít zrádce a udavače a rovněž přežít v krutých podmínkách zimy na horách. Jejich cílem je několik desítek kilometrů vzdálená nemocnice, kde najdou pro Pierra bezpečnou pomoc. Napínavý a obrazově atraktivní filmový příběh je adaptací literární předlohy spisovatele a scenáristy Jiřího Stránského, autora legendární Zdivočelé země, a vychází ze skutečných událostí. Tvůrci chtějí oslovit dětské diváky tématem odvahy, přátelství a hrdinství, ale také ukázat, jak vypadá pověstné „převlékární kabátů“. Scenáristka filmu Klára Formanová k filmu Tichá pošta a jeho scénáři poznamenala: „Když v roce 2019 můj táta spisovatel Jiří Stránský pooděšel do jiného světa, sedli jsme si s Jankem Sebechlebským týden po tátově pohřbu a začali psát scénář k Tiché poště. Táta s Jankem už na tom pracovali před svou smrtí, proto nám zavelelo svědomí, a hlavně touha být tátovi stále nablízku, což se při psaní scénáře podle jeho novely navršilo až po okraj. Slyšeli jsme, jak nám našeptává. Táta ten příběh miloval. Dobrodružství kluků a holek, v marasmu zimy, s nacisty za zády a vše tajně a nikomu neublížit, a hlavně zachránit Pierra. Táta byl skaut, stříbrný vlk. Byl duší stále malý kluk, jehož krédem bylo pomáhat slabším, ctít pravdu a bojovat za spravedlnost. To je tátův otisk, nejen v Tiché poště.“ Režisér Ján Sebechlebský se připojuje se svým postřehem o příběhu filmu: „Proč dnes vyprávět další příběh z konce druhé světové války? Protože je to dětský příběh o empatii, rebelii, radosti, odvaze a naději v době, kdy šance na přežití záleží někdy jenom na štěstí. Je to jeden z příběhů, kdy se děti spiklenecky postaví proti světu dospělých, aby někoho zachránily. Obzvláště v dnešní době, kdy jsou naše děti zcela

nečekaně s blízkostí a dopady války každodenně konfrontovány, jsou myslím takovéto příběhy potřeba.“

Režie: Ján Sebechlebský **scénář:** Jiří Stránský, Klára Formanová, Ján Sebechlebský **kamera:** Martin Štrba **architekt:** Jan Vlček **masky:** Eva Ungrová **kostýmy:** Ján Kocman **střih:** Michal Kondrla **hraji:** Eliška Dytrychová, Theodor Schaefer, Jakub Král, Judit Pecháček, Matěj Hádek, Karel Dobrý, Antonie Formanová, Roman Poláček, Daniel Fischer, Petr Forman, Denis Šafařík **producenti:** 8Heads Productions s.r.o. – Julietta Sichel, Arinafilm s.r.o. – producentka Silvia Panáková **koproducenti:** Living Pictures, Česká televize, Slovenská televízia a rozhlas, Barrandov Studio, Moss & Roy

ZA OPONOU VELEHOR

Celovečerní dokument o horolezkyni, humanitární misionářce, spisovatelce a matematicke Dině Štěrbové, která jako první žena na světě v roce 1984 pokořila osmitisícovou hranici himálajské Čo Oju. V té době byly ženy s cepíny a mačkami na osmitisícovkách raritou. Ke stoupání na nejvyšší vrcholy se v době normalizace probíjela velice těžko. Podporu horolezeckého svazu zcela postrádala, chlapi ženy na expedice nebrali. Vydělávala si na ně bouráním komínů a také šitím péřových spacích pytlů. Ve filmu horolezkyni doprovázíme při jejím loučení se s velehorami i na jejich výpravách do Pákistánu při humanitárních misích.

Scénář a režie: Hana Pinkavová **kamera:** David Čálek, Jan Bartoň **zvuk:** Jan Hála, Pavel Hruša **druhá kamera a dron:** Jakub Freiwald **střih:** František Pospíšil **dramaturgyně:** Eva Hrozková **producenti:** Cineart TV Prague – Viktor Schwarcz, Dayhey – Silvie Panáková **koproducenti:** Margita Štěrbová, Česká televize – kreativní producentka Alena Müllerová

DŮM BEZ VÝCHODU

Časosběrný dokumentární film rozkrývá prostředí obchodu s chudobou, jehož ohniskem jsou tzv. kořistnické domy. Jeden z nich, nechvalně proslulý brněnský bytový dům Kuncovka, se stává prostředím krutého dramatu. Jeho obyvatelé se rozhodli vzepřít útlaku a šikaně, kterých se na nich systematicky dopouštěl majitel ubytovny. Boj o životní podmínky, v nichž by se alespoň dodržovaly základní lidská práva, postupně přivádí obyvatele ubytovny bezvýhodných situací. Postupně se ukazuje, že nejde jen o bitvu s majitelem, ale s celým systémem veřejných institucí, který jeho jednání umožňuje.

Námět a režie: Tomáš Hlaváček **kamera:** Tomáš Hlaváček **zvuk:** Filip Johánek **střih:** Tomáš Hlaváček **střihová asistence:** Jakub Fišer, Martin Kohout **výkonná produkce:** Jan Strejcovský, Jakub Wagner **dramaturgie:** Martin Kohout, Apolena Rychlíková, Monika Forethová **hudba:** Andrej Nechaj, Simo Hakalisto, Martin Bukáček AKA AVA KOLEKTIV **producent:** GPO Platform – Martin Kohout **koproducent:** Česká televize – kreativní producent Dušan Mulíček

NIKDO MĚ NEMÁ RÁD

Film o dvou lidech, z nichž ani jeden svým způsobem nezapadá do společnosti. Sára je pohledná devětadvacetiletá žena, která nemá partnera ani potomka. Sice pracuje v armádě na štábu jako sekretářka, kde se kolem ní pohybují mladí a silní muži, ale ona si mezi nimi nedokáže vybrat. Také proto, že je ve svém věku stále pod vlivem své autoritativní matky. Blízkými lidmi jsou pro Sáru její otec a kamarádka Lenka. Sára se spokojuje se samotou a pozorováním svého okolí, aniž by do něj nějak aktivněji zasahovala. Z jakési letargie ji vytrhne až Martin, muž s jemnou tváří a galantním vystupováním. Sáru fascinuje jeho odlišnost. Postupně se sblíží. Martin ale skrývá tajemství, jež je pro většinou společnost něčím nepřijatelným.

Hrají: Rebeka Poláková, Mantas Zemleckas, Miroslav Hanuš, Barbora Bobulová, Hana Vagnerová, Martin Finger **scénář a režie:** Petr Kazda, Tomáš Weinreb **dramaturg:** Rudolf Adler, Roelof Jan Minneboo, Tomáš Hudec, Vítek Poláček **kamera:** Juraj Chlpík **kostýmy:** Aneta Grňáková **masky:** Martina Selnekovičová **architekt:** Palo Andraško **výprava:** Roman Chochola **stavba:** Tomáš Bakočka **střih:** Vojtěch Frič **zvuk kontaktní:** Viktor Krivosudský **mix zvuku:** Petr Kapeller **výtvarník:** Lukáš Veverka **producenti:** Black Balance – Tomáš Weinreb, Petr Kazda, love.FRAME – Vojtěch Frič, Arytmia – Michaela Jelenekov, Arizona Production **koproducenti:** Česká televize – kreativní producent Kristián Suda, Bontonfilm Studios

DAKAR SISTAZ

Dospívající dvojčata Aliyyah a Yasmeen Koloc jsou v automobilovém sportu zavedenou značkou. Vyhrávají závody a na sociálních sítích mají statisíce sledujících. Hlavním trenérem a manažerem celého týmu je jejich otec Martin Koloc. Film zachycuje sesterské duo v období tvrdých tréninků, protože se v roce 2023 hodlají utkat s nejlepšími závodnicemi z celého světa v jednom z nejtěžších závodů – Rallye Dakar. Ukázalo se, že jako duo fungují skvěle, ačkoli Yasmeen přiznává, že její sestra se zdá být lepší řidičkou. Yasmeen se chce prosadit ještě více, ale během důležitého vytrvalostního závodu v Belgii se jí stane nehoda. Kvůli poraněné ruce musí přestat závodit. Co se stane, když se cesty sester začnou rozcházet?

Režie: Jan Těšitel **námět:** Zuzana Kučerová **kamera:** Vojtěch Vančura **zvuk:** Václav Kopelec **střih:** Michal Dvořák **dramaturgie:** Kristina Elšíková, Klára Vlasáková **producent:** Frame Films – Zuzana Kopáčová **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Barbara Johnsonová

TA DRUHÁ

Celovečerní dokumentární film přibližuje dlouhodobě opomíjené téma zdravých sourozenců v rodinách pečujících o děti se speciálními potřebami. Intimní snímek dává hlas všem, kteří se někdy cítili jako ti druzí. Osmnáctiletá Johana chce pryč z rodného maloměsta. Touží složit maturitu a odejít studovat na vysokou školu. Poslední rok střední školy pro ni ale představuje náročnější období než pro její spolužáky. V rodině totiž zastává nezastupitelnou roli – denně pomáhá s péčí o mladší sestru s postižením. Johana je tzv. skleněné dítě, nezáměrně přehlížená přetiženými rodiči i světem. Zvládne překonat pochybnosti a pocit viny a dovolí si, jako ta druhá, dát samu sebe na první místo?

Scénář, režie: Marie-Magdalena Kochová **kamera:** Ludvík Otevřel, Kristina Kůlová, Marie-Magdalena Kochová **zvuk:** Alexandra Strapková **střih:** Simona Donovalová **hudba:** Isama Zing **dramaturgie:** Josef Kokta, Martin Mareček **producent:** m3 films – Vít Poláček **koproducenti:** Guča films, Česká televize – kreativní producentka Veronika Slámová, FAMU

ŽLUTÁ ŽÁBA PLUJE NA VÝCHOD

Neuvěřitelná cesta autem, jaké svět neviděl, obojživelným vozidlem Luaz, do míst, kam se málokdo podívá. Poté, co objeli svět ve žlutých trabantech, dostali nadšenci z cestovatelské party Dana Přibáně další bláznivý nápad! Mělo to být jednoduché, rychlé a levné a dopadlo to jako vždycky. Cesta, kde nic nejde podle plánu, a kde je potřeba se naučit všechno znovu od začátku, cesta přes spoustu rovnoběžek a poledníků, delší, zato horší trasou z Česka až do Mongolska. Přes absurdní totality, šílené diktátory, žhavé pouště, vysoké hory až do nekonečných plání, kde se malé žluté auto snadno ztratí... ale neztratilo se a stálo to za to!

Členové výpravy: Dan Přibáň, Ondřej Hošek, Marek Slobodník, Marek Duranský, Václav Puchmeltr, Miroslav Routa, Michal Dufek, Vojtěch Duchoslav **scénář, režie:** Dan Přibáň **hlavní kameraman:** Ondřej Hošek **kameramani:** Marek Slobodník, Marek Duranský, Vojtěch Duchoslav **fotografové:** Michal Dufek, Vojtěch Duchoslav **střih:** Michal Novák **obrazová postprodukce:** PFX **zvuková postprodukce:** Studio Bystrouška **producent:** endorfilm – Jiří Konečný **koproducent:** Česká televize – kreativní producentka Věra Krincvajová

ČT SPORT

Velké emoce a sportovní zážitky tradičně zprostředkovává program ČT sport. Po uplynulém sportovním super roce přijde neméně našlapaný rok s velkými sportovními akcemi, jež divákům přinese opět program ČT sport. „Podpora českého sportu a zprostředkování výkonů našich sportovců je to, na co se může divák u nás těšit,“ řekl ředitel ČT sport Jiří Ponikelský. Co nás v první polovině roku 2025 čeká?

LEDEN

Již 14. ledna odstartuje mistrovství světa mužů v házené, na kterém nebude chybět ani český tým. V dánském Herningu se v základní skupině utká národní mužstvo s Německem, Polskem a Švýcarskem. V Moravskoslezském kraji se bude konat od 27. do 30. ledna zimní edice úspěšného projektu Olympiáda dětí a mládeže, na níž budou soutěžit nejlepší mladí závodníci ze všech čtrnácti krajů republiky. Objeví se mezi nimi i nová Ester Ledecká nebo David Pastrňák? Poslední lednový den bude ve francouzském Liévin zahájen světový šampionát v cyklokrosu.

ÚNOR

Euro Hockey Tour bude od 6. do 9. února pokračovat Švédskými hokejovými hrami. Trenér národního týmu Radim Rulík bude zkoušet a vytipovávat si hráče pro nadcházející mistrovství světa. Kromě Světového poháru v biatlonu uvidíte na obrazovkách i světový šampionát. Od 12. do 23. února se uskuteční ve švýcarském Lenzerheide a reportéři s experty ČT sport budou přímo na místě.

BŘEZEN

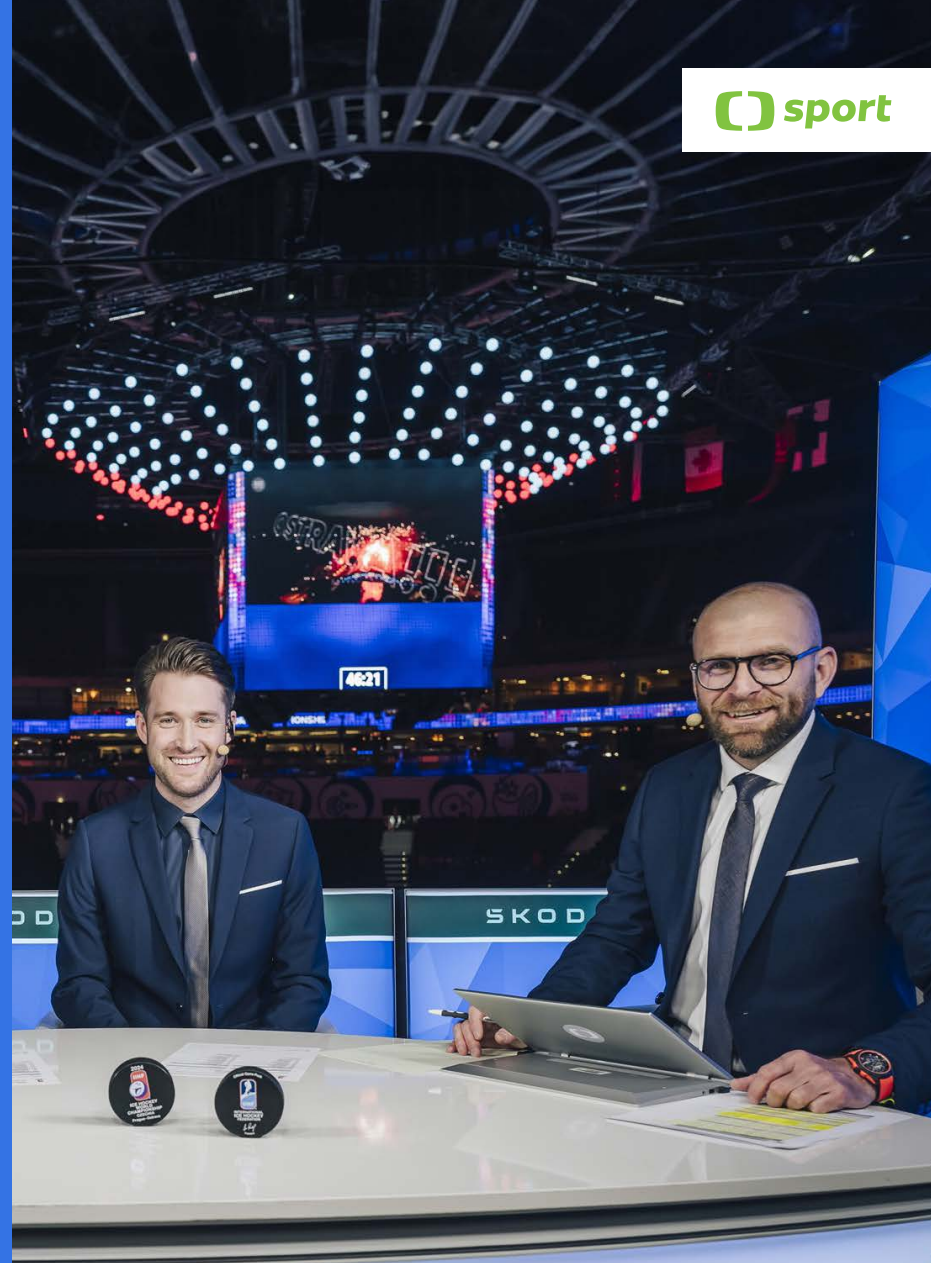
Hned na dva halové šampionáty se mohou v březnu těšit fanoušci královny sportu – atletiky. Od 6. do 9. března se v nizozemském Apeldoornu sejdou nejlepší evropští atleti. Od 21. do 23. března budou soutěžit o světové medaile v čínském Nankingu. Česká zastávka v rámci Světového poháru v biatlonu čeká diváky od 6. do 9. března v Novém Městě na Moravě. Elitní krasobruslaři se sejdou na mistrovství světa, které od 24. do 30. března hostí americký Boston. Čeští fotbalisté vstoupí 21. března do kvalifikace o účast na mistrovství světa 2026, které budou pořádat společně Kanada, Mexiko a USA.

DUBEN

Poprvé v historii bude Česká republika hostit mistrovství světa hokejistek. V Českých Budějovicích proběhne šampionát od 9. do 20. dubna a ČT sport chystá vypravit tým komentátorek, reportérek a expertek.

KVĚTEN

Měsíc lásky, ale i hokeje. Po zlatém triumfu na domácím mistrovství světa bude český tým obhajovat od 9. května titul na šampionátu, který pořádají Dánsko a Švédsko. ČT sport opět odvysílá všechna utkání a připraví speciální program složený z rozborů hry ve studiu, pohledů do zákulisí a exkluzivních rozhovorů. Chvilí před vypuknutím mistrovství světa se od 1. do 4. května uskuteční České hokejové hry. Přímé přenosy můžete sledovat nejen na ČT sport, ale i na platformě ČT sport Plus. Na webu CTsport.cz kromě aktuálního zpravodajství najdete i podcasty věnované fotbalu, hokeji, ale i cyklistice.

JARNÍ NOVINKY V IVYSÍLÁNÍ ČESKÉ TELEVIZE

PAN BATES VERSUS BRITSKÁ POŠTA

Čtyřdílná minisérie mapuje jeden z největších skandálů v historii britské justice. Od roku 1999 byly v Anglii stovky nevinných poštovních úředníků a úředníků neprávem obviněny z krádeží, podvodů a falešného účetnictví kvůli chybnému IT systému. Řadě zaměstnanců kauza zničila osobní život a v některých případech došlo i na sebevraždy. Reportér Nick Wallis kauzu zmapoval a vydal v knižní podobě. Následně v roce 2024 britská televize ITV odvysílala čtyřdílnou minisérii Pan Bates versus Britská pošta v hlavní roli s Toby Jonesem, který ztvárnil Alana Batese, zakřiknutého vedoucího pošty, z něhož se stane bojovník za práva nejen svých zaměstnanců. Jednotlivé epizody strhujícího příběhu sledovalo v Anglii přes deset milionů diváků. Po odvysílání začali celostátní kauzu řešit i největší politické špičky ve Spojeném království a došlo na změnu legislativy, aby se podobné případy už nemohly opakovat. Minisérie měla velice dobré recenze od prestižních deníků jako jsou Times, Daily Telegraph nebo Guardian. Získala i řadu ocenění z řad odborníků či od diváků.

„Kafkovská situace je v seriálu hereckými výkony důkladně polidštěna.“
Novinář Martin Robinson z Evening Standard.

NA ZÁCHODCÍCH II

Pokračování sexuální výchovy v pohodě a beze studu. Moderátorky Terézia Ferjančeková a Zuzana Kašparová se baví úplně o všem. Hlavně o tom, co nám ve škole nefekli. Ve druhé sérii se Na záchodcích dozvíte více o tématu, jak v dnešní době funguje randění a na co si dát pozor. V dalším díle edukačního pořadu zaměřeného na mladší publikum, se bude hovořit o tom, co všechno obnáší změna pohlaví, nebo jak se člověku žije s „nedokonalým“ tělem, a jak se s tím vypořádat.

Moderátorky: Terézia Ferjančeková a Zuzana Kašparová
režie: Erika Hníková **scénář:** Terézia Ferjančeková a Zuzana Kašparová
kamera: Kryštof Hlůžka **dramaturgie:** Ivana Pauerová vedoucí
produkce: Tereza Podlipná **tvůrčí skupina:** Alena Müllerová

NENECHTE SI UJÍT

V iVysílání bude nově dostupná dokumentární série Potížistky, která se zaměřuje na rostoucí postavení žen ve společnosti.

iVysílání

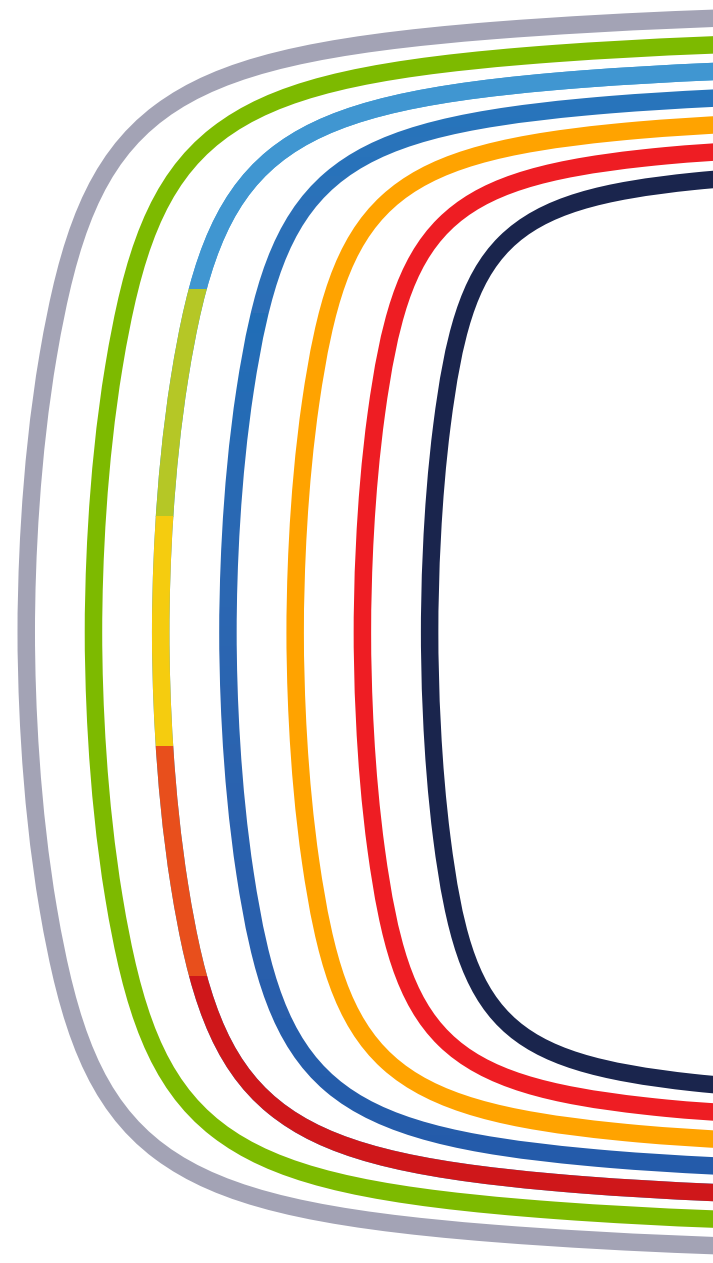
NOVÁ MÉDIA

Kdo je řádně připraven, nemůže být zaskočen. Česká televize přichystala pro studenty chystající se na přijímací zkoušky na střední školu speciální projekt na webu ctedu.cz, kde najdou řadu otázek, a hlavně odpovědi právě na téma přijímaček.

STRATEGIE NA PŘIJÍMAČKY? POMŮŽOU NOVÁ VIDEA NA ČT EDU

Přijímacímu testu z češtiny a matematiky se nevyhne žádný deváťák, pokud se chystá na střední školu. „Víme, že přijímačky jsou pro mnoho teenagerů i jejich rodičů velký strašák. A není se čemu divit, vždyť se má rozhodnout o budoucnosti deváťáků. Dobrá zpráva je, že na tyto zkoušky se dá celkem slušně připravit. A jak na to, radíme právě v nových videích na ČT edu,“ prozrazuje vedoucí redakce Anna Kabelková a dodává: „Ve videích předáváme konkrétní rady a tipy. A především – všechny naše materiály jsou naprosto volně dostupné. Není tam žádné omezení. Podívat se na ně a procvičovat s námi může kdokoli, odkudkoliv, v jakoukoliv denní dobu.“

Je dobré vyplňovat test popořadě? Odečítají se za chybné odpovědi body? Na co si dát během přijímaček pozor? Odpovědi na tyto i další otázky čekají na deváťáky právě v nových videích. Na pořad navazují cvičné testy i s podrobným vysvětlením, kde si žáci mohou vše vyzkoušet v praxi. Více informací najdete na www.ctedu.cz.

BRATŘI

O1

1. 1. 2025
20:15

KONTAKT PRO MÉDIA

Vendula Krejčová

mob.: +420 736 531 228

Vendula.Krejцова@ceskatelevize.cz

Mirka Srdínková

mob.: +420 603 853 364

Miroslava.Srdinkova@ceskatelevize.cz

Karolína Pelikánová

mob.: +420 602 839 973

Karolina.Pelikanova@ceskatelevize.cz

Patrik Vacek

mob.: +420 602 361 585

Patrik.Vacek@ceskatelevize.cz

FOTOGRAFIE

www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/pro-media/

© **Česká televize 2024**

www.ceskatelevize.cz